

Vol. I. No. 14.

THE

December, 1904.

ESPERANTIST

La Esperanta Gazeto por la
Propagando de la Internacia Lingvo.

Edited by H. BOLINGBROKE MUDIE, 67, Kensington Gardens Square, W.

ANNUAL SUBSCRIPTION: 3/- (4 francs; 1½ roubles; 75 cents).

Wholesale Agents: 14, Norfolk Street, Strand, London, W.C.

CONTENTS.

	PAGE
EDITOR'S NOTES	209
WELSH SKETCH VII. (E.W.) ...	210
INSTINCT OR INTELLIGENCE (Dr. Gambier)	211
XMAS PUDDING (Jem Ross Archibald)	212
ORIGIN OF EUROPEAN LANGUAGES (George J. Henderson)	213
THE CRANE AND THE SIMPLETON (Guy H. Naylor)	214
LETTER FROM GENEVA (Edouard Bernard)	215
CLUB REPORT	216
A VENETIAN AFFAIR (D. H. Lambert, B.A.)	219
THE TREASURE IN THE FOREST (H. G. Wells), translated by Martyn Westcott	220
MY LORD THE BABY (Edward Metcalfe, M.A.)	222
TO SMOKERS (Ben Elmy)	222
FLYFISHBIRDRATCATDOG! (Clarence Bicknell)	222
THE CALL OF NATURE (G. C. Law)	223
INDEX TO 'THE ESPERANTIST' (Vol. I.)	224
TITLE PAGE TO 'THE ESPERANTIST' (Vol. I.)	Frontispiece

For Local Information apply to the Hon. Secs.
of the following Official Societies:—

Acton—Sro. E. J. GANT, Ivy Dene, Cumberland Road,
Hanwell, W.
Barrow-in-Furness—Sro. JOHN THOMPSON, 52, Blake Street.
Battersea—Sro. A. E. LEE, 2, Cupar Road, Battersea.
Brighton—Miss OXENFORD, 16, Upper Westbourne Villas, Hove.
Brixton—Sro. E. W. EAGLE, 21, Kellett Road, Brixton.
Corbridge-on-Tyne—FRAÜLINO BICKELL, Springfield.
Dover—Sro. H. R. GEDDES, Northumberland House.
Dundee—Sro. J. DUCHENE, 3, Seagate.
Edinburgh—Miss TWEDDIE, M.A., 2, Spence Street.
Forest Gate—Sro. G. O. H. CARTER, 107, Ham Park Road.
Glasgow—Sro. J. H. WALLACE, 3, Hampden Terrace,
Mount Florida.
Huddersfield—Sro. G. H. TAYLOR, 9, Norman Road, Birkby.
Ilford—Sro. W. A. JEFFERY, 42, Park Road, Ilford, E.
Keighley—H. W. D. HAMILTON, 15, Nashville Terrace, Fell Lane.
Leeds—Sro. J. E. WYMS, Achonry House, 3, Mexbro Avenue,
Chapeltown Road.
Leicester—Sro. MUGGLESTONE, 11, Bonsall Street.
Liverpool—Sro. R. E. ISSOTT, 5, Gresham Street, Edge Lane.
London—Miss LAWRENCE, 41, Outer Temple, W.C.
Newcastle—Sro. J. MILLS, 129, Clara Street, Benwell.
Portsmouth—Dr. GREENWOOD, 182, Queen's Road.
Plymouth—Dro. GRINDLEY, 23, Gifford Place.
St. Andrews—Sro. J. T. HAXTON, 133, South St., St. Andrews.
Settle—Sro. C. GRAHAM, Goldlands.
Tynemouth—Sro. ALAN F. DAVIDSON, 26, Park Crescent,
N. Shields.
Warrington—Sro. W. H. WOODCOCK, Holly Bank, Letchford.
West London—Sro. S. MAITLAND, 22, Maclise Road,
Kensington, W.

The Remington

THE UNIVERSAL TYPEWRITER.

Just think of it!

THE INTERNATIONAL MACHINE.

*Unbound by ties of nationality:
The common bond of union of all civilised peoples.*

The Remington can be supplied fitted for
Esperanto.

THE REMINGTON TYPEWRITER COMPANY,
100, Gracechurch St., London, E.C.

La Remington

LA UNIVERSALA SKRIBMAŝINO.

Pripensu je tio!

LA INTERNACIA MAŝINO.

*Tute liberigita de naciaj ligiloj:
La Komuna unuigilo por ĉiuj civilizitaj popoloj.*

La Remington estos liverita kun Esperantaj
presliteroj.

LA REMINGTON TYPEWRITER KOMPANIO,
100, Gracechurch St., Londono, E.C.

ĈIUJ, NI POVOS PARADIZON IRI.

Kiu bone trinkas,	Tiu certe ne pekas.
Tiu bone dormas.	Nu, ĉar kiu ne pekas.
Kiu bone dormas,	Paradizon eniros.
Tiu ne pensas malbone.	De nun, bone trinku.
Kiu ne pensas malbone,	Kaj vi paradizon iros.

Portio ĉi, oni devas aĉeti bonajn vinojn, kaj sinturni al:—
Sro. Ch. Jadeau en Mercurey (S. & L.) France.

The "Review of Reviews"

*Is the Best Magazine for Busy People.
And it is read by 'Esperanto' Students.*

The aim of this Magazine is to make the Best Thoughts of
the Best Writers universally accessible at a Trifling Cost.

The busiest and poorest in the community may here follow
with intelligent interest the great movements of Contemporary
History.

Post Free for Twelve Months, 8/6,
10 fr. 75 c., or 8.50 marks.

Office: MOWBRAY HOUSE, NORFOLK ST., LONDON.

Adresareto de Personoj kiuj deziras Korespondadi.

Sro. R. A. CROSTON, 33, Dryden Road, Liverpool. Korespondados kun alilandanoj per p-k. aŭ leteroj.
Ĉiam respondos.

Sro. F. FRANCIS, 46, Eridge Road, Tunbridge Wells, Kent. Interŝanĝos i. p-k. kun ĉiulandanoj.

Captain H. E. JACOB, Aden, Arabia. Dez. kor. kun diverslandanoj sed precipe kun la junuloj.

Sro. HENRY C. KING, The Wharf, Barbados, B.W.I. Kun alilandanoj pri ĉiuj aferoj.

Sro. G. MERCER HOLLIS, 47, Dartmouth Park Hill, London, N.W. Koresp. kun alilandoj per i. p-k.
Ĉiam respondos.

Sro. SIDNEY NICHOLL, 9, Throgmorton Avenue, London, E.C. Interŝ. ilus. p-k. kun gealilandanoj.

La Kosto de la Enskribo estas ses pencoj (70c. poŝtmarke).

CHRISTMAS POSTCARDS.

WHOLLY IN ESPERANTO.

Per Packet of Twelve, 7d.
POST FREE.

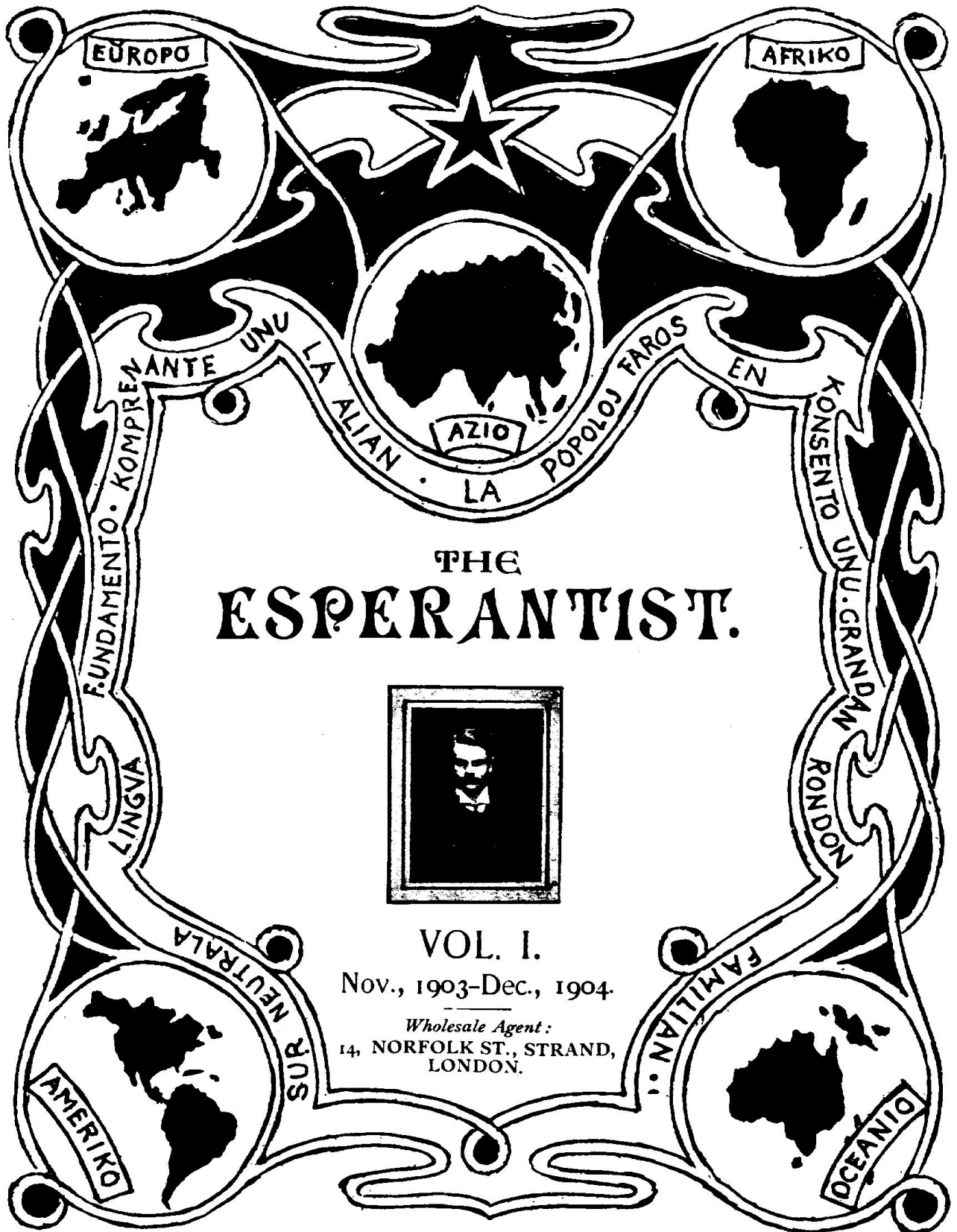
This Postcard has been specially designed for the B.E.A. and contains
appropriate greeting to Esperantists throughout the world. Published
by the British Esperanto Association, 14, Norfolk Street, London, W.C.

THE LONDON . . .

School of Esperanto.

CLASSES AND POSTAL
TUITION.

For Prospectus apply to—
THE SECRETARY, 93, Chancery Lane, London, W.C.

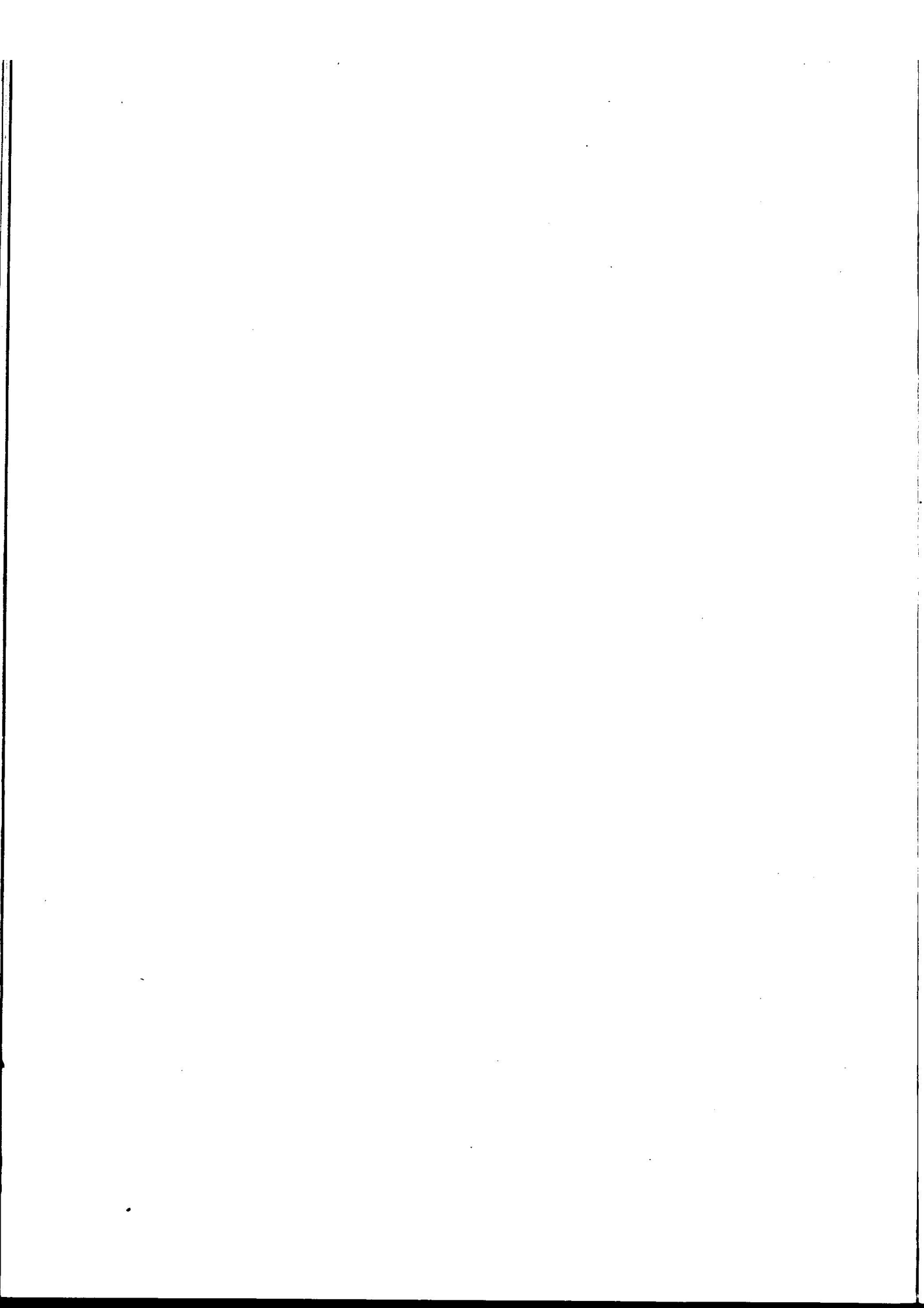

THE
ESPERANTIST.

VOL. I.
Nov., 1903-Dec., 1904.

Wholesale Agent:
14, NORFOLK ST., STRAND,
LONDON.

THE ESPERANTIST.

The Esperanto Gazette for the spread of the International Language.

ABONPAGOJ ESTAS RICEVEBLAJ ĈE
SUBSCRIPTIONS SHOULD BE SENT TO

H. Bolingbroke Mudie, Esq., 67, Kensington Gardens Square, London, W.

AUSTRIA.—Sro. T. Cejka, Bystrice Hostyn, Moravia.

BELGIUM.—M. M. Seynaeve, 3, Rue de l'Avenir, Cnurtrai.

FRANCE.—Grupo Pariza, 28, rue Serpente, Paris.

GERMANY.—Doktoro Mybs, 68, Markt Strasse Altona, Eibe.

MALTA.—A. Agius, Esq., 92, Strada S. Gaetano, Hamrun.

RUSSIA.—Societo Espero, Bol Podjaceskaja 24, log 12, St. Petersburg.

SWEDEN.—Sro. P. Ahlberg, 50, Döbelnsgatan, Stockholm.

N.B.

Nepresitajn manuskriptojn la Redakcio resendos se oni aldonis poŝtmarkon.

Alsendatajn artikolojn la Redakcio laŭ bezono korektos.

Oni povas sendi la abonpagon per poŝtmarkoj, kiuj estas akceptataj laŭvaloro.

Oni sendu ĉiujn artikolojn, demandojn kaj avizojn al La Redaktoro, 67, Kensington Gardens Square, London, W.

N.B.

Vol. I., No. 14.

DECEMBRO, 1904.

Subscription, 3s. Per Annum.
Single Copies, 4d. net. Nos.
2 to 13, 6d. each; Later Issues
4d. each, net.

AL LA REDAKTOROJ DE ĈIUJ ESPERANTAJ GAZETOJ.—KARAJ KOLEGOJ,

Ni ĉiuj klopodas pro la disvastiĝo de nia kara lingvo, kaj ni ĉiuj devos uzi tiujn ilojn, kiuj plej interesos niajn Legantojn. Kun granda plezuro mi vidas, ke ĉiuj la Esperantaj Gazetoj fariĝas pli kaj pli interesaj kaj vidindaj, kaj montras nepran pruvon de nia progreso.

Mi tamen tre surprize vidas, ke diversaj el la Esperantaj Gazetoj enpresis verkojn, eltiritajn el THE ESPERANTIST, sen la necesa permeso aŭ anonco.

Kvankam oni ĝenerale tre kontente permesos la uzon aŭ tradukon de multaj artikoloj el tiu ĉi Gazeto, la aŭtoroj esperas, ke oni ne plu represigos ilin, sen antaŭa permeso.

Kun alta estimo, ĉiuj bondeziroj, kaj internaciaj salutoj, mi estas fidele via,—LA REDAKTORO.

Sendube legantoj vidis, ke la lastaj numeroj de THE ESPERANTIST ne enhavis multajn dulingvajn artikolojn. La Redaktoro ricevis leterojn plendantaj kaj gratulantaj pro la sama forigo.

Se multaj legantoj anoncos ke ili ŝatas la dulingvajn artikolojn, kaj trovas ke ili helpas je la akiro de la lingvo, ĉiuj numeroj enhavos kelkajn dulingvajn paĝojn.

Dum la monato ni ricevis:—

“Rakontoj pri Feinoj,” de Charles Perrault, tradukitaj de S^{ino}. Sarpy (84 pp., 1 franko).

“La Evolucio de la Lingvo Internacia,” en la Bulgara lingvo, de Jonko Davidov (51 pp., 50 centimoj).

“Esperanta Versfarado,” de J. Parisot and T. Cart (15 pp., 30 centimoj).

“Het Wetenschappelijk Vraagstuk eener Kunstmatige Taal,” de E. Collardeau, tradukita Holande de J. Neerdaels (26 pp.); kaj diversajn bonepresitajn broŝurojn de Hauptmann Borel, 95, Prinzenstrasse, Berlin, N.W. (en la Germana lingvo).

S^{ro}. Lyndridge, la verkisto de la *Ekzercoj de Stenografia Esperanto*, anoncitaj sur nia kovrilo, deziras anonci ke li rondirigas inter siaj korespondantoj kajeron de THE ESPERANTIST verkita stenografie.

Bedaŭrindege, la eldoniĝo de “La Ventego” ankoraŭ prokrastiĝas. La belarta eldono aperos frue Decembre, kosto 3 frankoj, sed mendoj je la abonprezo de 2 fr. 50 akceptiĝos ĝis Decembro 5^a.

Doubtless readers have seen that the last numbers of THE ESPERANTIST have not contained many bilingual articles. The Editor has received letters complaining and congratulatory of the same disuse. If many readers will send notice that they appreciate the bilingual articles, and find that they help in mastering the language, all issues will contain some bilingual pages.

During the month we have received:—

“Fairy Tales,” by Charles Perrault, translated by S^{ino}. Sarpy (84 pp., 10d.).

“The Evolution of the International Language,” in Bulgarian, by Jonko Davidov (51 pp., 6d.).

“Esperantic Versification,” by J. Parisot and Th. Cart (15 pp., 4d.).

“The Question of an Artificial Language,” by E. Collardeau, translated into Dutch by J. Neerdaels (26 pp.); and sundry well-printed brochures from Captain Borel, 95, Prinzenstrasse, Berlin, N.W. (in German).

Mr. Lyndridge, the author of the *Exercises in Stenographic Esperanto*, advertised on the cover, wishes to announce that he sends round among his correspondents a copy of THE ESPERANTIST in shorthand.

Unfortunately, the publication of “La Ventego” is still delayed. The art edition will appear early in December, price 2s. 6d., but orders at subscription price of 2s. will be accepted till December 5th.

KIMRA SKIZETO VII.

Malnova Ferakonto. Esperantigita de E.W.

Unu fojon, antaŭ longege, loĝis en bela trunkvila valetto viro nomita Johano, kaj sia edzino Mario. Ili estis nejunaj kaj solaj. Antaŭe ili havis du infanojn, kvarjaran knabeton kaj dolĉan dujaran filineton, sed ili ambaŭ mortis. La gepatroj ofte ploregis ilin, kvankam ili estas bonaj Kristanoj, kaj neniam volis murmuri kontraŭ Dio.

Ili laboris senĉese kaj saĝe, tiel ke ilia dometo, ĝardeno kaj kampo estis modeloj da pureco kaj beleco. Iliaj bestoj estis grasaj kaj bonezorgataj.

La geedzoj estis amataj de la najbaroj, por kiuj ili faris ĉian eblan servon. Sed la edzino malsaniĝis; ŝi ne volis konfesi sian suferon, ĉar ŝi timis tro malĝojigi sian fidelan Johanon.

Li vidis nenion, ĉar ŝi adoris lin tiel, ke ŝiaj vangoj ĉiam ruĝiĝis kaj ŝiaj okuloj briliĝis kiel helaj steloj, kiam ajn li rigardis ŝin. Li ja nenion vidis; sed multaj amikoj vidis kaj kore simpatiis kun la kompatindaj geedzoj.

Tiuj ĉi helpemaj estaĵoj, la feoj, loĝas en proksima arbaro, kaj nokte dancadas sur la kampoj. Ili ja meritas la nomon donadatan al sia raso de la Kimraj kamparanoj. Ili vere estas "la bonaj etuloj"; ili amas la diligenton kaj la purecon, kaj ili amegas la honestecon, la veramecon, kaj la bonkorecon.

Ankaŭ ili estas dankemaj; kaj nesciante Johano kaj Mario estis farintaj multajn bonajn servojn je ili.

Tial okazis, ke, unu matenon, kiam Mario, pala kaj laca eliris por melki la bovinojn, ŝi trovis ilin jam mangantajn la freŝan furagon.

Enirante en la laktejon, ŝi vidis, ke tuta ŝia matena laboro estis bone farita. Multaj funtoj da bela flava butero staris sur grandaj pladoj, la buter-lakto estis en barelo, preta por ke Johano donu ĝin al la porkoj mangaje, la nova lakto jam estis kribrita kaj verŝita en purajn vazojn; ankaŭ ĉiuj aliaj ujoj estis brogitaj. Entine ŝi nenion havis fari, krom hejti la supon kaj panetojn por matenmanĝo. Tial ŝi ripozis sin kaj pensis pri Johano. Ŝi kredis, ke li estis farinta tutan ŝian laboron. Ŝi ĝuis tiun ĉi provon de lia konstanta amo kaj lin dankis en sia koro. Sed poste ŝi timis, ke li devis scii ŝian suferon, kaj ŝi tre malĝojis. Tamen, kiam li revenis hejmen, koloro kaj brilo ŝanĝis ŝian vizaĝon tiel, ke li ne vidis ian signon de malsaneco.

Ŝi deziris danki pro lia helpo, sed ŝi timis paroli, ĉar ŝi estis ankoraŭ tro kortuŝata, kaj, plorante, ŝi lin ĉagrenigus. Ŝi faris do siajn hejmajn aferojn

kun amplena koro kaj silenta dankemo. Morgaŭe, denove trovinte sian tutan eksterdoman laboron bonege efektivan, ŝi ekpetis al Johano ke li ne tiel lacigu sin pro ŝi. Ili ambaŭ miregis, kaj, post longa interparolado pri la afero, ili kredis, ke iliaj nevideblaj bonfaristoj devis esti "la bonaj etuloj." Por samtempe certigi sin kaj montri sian kontentegon, ili metis, apud la ŝuparo, grandan pecon de la plej bona blanka pano kune kun freŝa butero kaj vazo plena da ĵusmelkita lakto. Morgaŭe, la regalo ne tie troviĝis; la geedzoj do sciis ke la feoj ja servos ilin, tial ili laŭdis Dion pro tiu ĉi favoro, kaj ili amis Liajn bonajn Estaĵetojn.

Vintriĝis, Mario pli malsaniĝis. Ŝia tuta laboro ĉiam estis farata de la feoj, kiuj ankaŭ helpis Johanon. Ili ja plezure estus farintaj ĉiom, kiom li bezonis, sed ili estis saĝaj, kaj sciis, ke li pli suferus, neokupate. Ĉiu nokte, ili ĝuis sian simplan ragalon.

Enfine, la morto disigis, dum kelka tempo, la du amantojn. La tombo de Mario superploradiĝis de Johano, beletiĝis de la Gefeoj. Nenie kreskis pli verde la herbo; nenie floris pli brile la floroj, nenia difektiga insekto povis proksimiĝi al la sankta loko!

La feoj servadis ankaŭ la vidvon, kies domo, ĝardeno kaj kampoj fierigis la paroĥanojn. Oni estus kredinta, ke li havis multajn laboristojn, kaj oni enviis lin. Li tamen tre malĝojis.

Pli ol unu virino volis konsoli lin, kaj fariĝi la mastrino de tiel bela bieneto.

La plej ruza el liaj amikinoj lin kaptis, kaj edzigis. Ŝi estis junulino tiel obstina kiel egoista, kiu nek ŝatis liajn virtojn, nek bedaŭris lian melankolion, sed kiu antaŭvidis, por si vivon facilan kaj ĝojon, vidviniĝinte. Ŝia unu deziro estis amasigi monon. Baldaŭ ŝi komencis malplezure meti la kutiman porcion por la feoj. "Kial ili devos ricevi pli bonan nutraĵon ol aliaj farmlaboristoj?" ŝi demandis. "Ĉar ili amegis Marion kaj laboras senpage," respondis Johano; "ankaŭ ili estas la plejmulton donintaj al mi el miaj amikoj."

De tiu ĉi tago li mem lasis la noktan regaleton. Post kelkaj monatoj, li bezonis forlasi sian hejmon dum tri semajnoj, sed li ne foriris sen peteginte sian edzinon, ke ŝi neniam forgesu siajn helpemajn amiketojn, kiuj certe meritis ĉian dankesprimon eblan. Ŝi ja promesis ilin memori, sed ŝi ne diris tion, kion ŝi intencis doni al ili.

Tiel okazis ke, unu nokton, kiam la bonaj

etuloj estis farintaj la tutan laboron, ili nur trovis pecojn da nigra ŝima pano kaj kelkajn la malbonodorajn sekigitajn harengojn. Treega estis ilia kolero! Ekkriante, ili kuregis en la ĉambbron de la avarulino, pinĉis ŝin de kapo al piedoj ĝis iliaj viglaj fingretoj estis lacaj kaj ŝi preskaŭ svenis. Pinĉante, ili senĉese kantis versojn:

*Nigra pano kaj hareng' odoras
Viaj dikaj flankoj ja doloras.*

Tiam, kun grandega peno, ili elpuŝis ŝin el ŝia lito, kaj trenis ŝin malsupren, gaje ekridante kiam, falante de unu ŝtupo sur alian, ŝia kapo ricevis baton.

Enfine, ili forlasis ŝin, duone senvivan, apud la pordo, kaj malaperis. De tiu tempo la malfeliĉulino devis ĉion fari kaj ankaŭ toleri la koleron de Johano, de kiu ŝi ne povis kaŝi la kaŭzon de la forkuro de liaj multjaraj helpantetoj.

Ŝia vivo estis senĝoja, tamen trankvila, ĝis Johano mortis. Apenaŭ li enteriĝis, kiam ŝiaj

turmentantoj revenis. Nokte ili melkis la bovinon kaj forpelis ilin kun la bovojn, bovidojn kaj porkojn sur la kampojn de la najbaroj. Ili ŝtelis ĉiujn ovojn de kokino, anasino anserino kaj kolombino. En la dometo povis neniu ĝui noktan ripozon. Bruoj, batoj, pinĉoj, nebligis dormon. Nek sciulo nek pastro povis forpeli la ofenditajn kaj malicajn feojn. Pro tio, post mallonga tempo kaj multe da ĉagrenoj, la vidvino forlasis senespere sian domon kaj belan bieneton, kaj vivis malriĉa kaj malestimata inter fremduloj.

Kontraŭ ŝi estis la bonaj etuloj tro kruelaj, sed oni devas memori, ke tiuj ĉi strangaj estaĵoj ne estas Kristanoj baptitaj. Kredeble ili neniam estis aŭdintaj la ordonon: "*Faru bonon kontraŭ tiuj, kiuj kontraŭ vi malbonon faras.*" Ili nur komprenis la leĝon: "*Kontraŭ bonuloj bone agu*"; kaj mi kredas, ke ili honeste obeis tiun leĝon.

Certe mi neniam aŭdis nek legis pri feo aŭ feino nedanka!

INSTINKTO AŬ INTELIGENTECO.

Vera rakonto de D^{ro}. M. P. Gambier (O.W.)

Karaj gelegantoj, mi rakontis al vi la lastan fojon, historion pri porkino, kiu sciis kalkuli siajn idojn. Hodiaŭ mi parolos al vi pri alia besto.

Unu el miaj amikoj, pasia ĉasisto, havis hundinon bonan, belan kaj tre fidelan. Ian tagon la hundino, kiu estis graveda, de malproksime sekvis sian mastron, kiu ne volis kunkonduki ĝin por ĉasi. Kiam ĝi estis sufiĉe malproksime de loĝejo, ĝi montriĝis al sia mastro, kiu estis tre malkontenta ĝin ekvidante. Li ne volis reveni hejmen kaj daŭrigis sian vojiron ĝis sia kampara domo; proksime de tiu domo estas arbareto.

Kiam li alvenis al la domo, li ne vidis plu sian hundinon, li ĝin alvokis voĉe kaj fajfe por ke ĝi revenu, sed senutile; la hundino ne revenis.

Kiam eknoktiĝis, mia amiko revenis hejmen. Tie li informiĝis pri sia hundino; sed ĝi ne estis reveninta. Kiam estis la horo por kuŝiĝi, li aliris al la ĉevalejo, kie ordinare kuŝas la hundino, ĝi ne estis ankoraŭ reveninta. Tiam oni lasis la pordon de la korto malfermita, por ke, se la hundino revenu nokte, ĝi povu aliri sian kuŝejon.

Mia amiko, tre maltrankvila pri sia hundino, matenfrue levigis, kaj tuj aliris la ĉevalejon kie li vidis la hundinon kun *sep* hundidoj. Li tre miris, kaj tute nesciis kio estis okazinta.

Sed la mistero estis post nelonge klarigita: oni

estis vidinta la hundinon sur la vojo al Loudun kun unu hundido en la buŝo. Tiu kiu estis ĝin vidinta miris, kaj li ĝin spionis. Li rimarkis, ke la hundino rapidas al Loudun, kaj ĉar li konis la beston, li aliris al la kampara domo de mia amiko. Post nelonge li vidis la hundinon, kiu rapide revenas; li vidis ke ĝi eniras la arbareton, kaj poste, li vidis la hundinon, kiu forkuras al Loudun kun ankoraŭ unu hundido en la buŝo.

La kamparano tiam eniris la arbareton kaj esploris ĝin. Li fine eltrovis la lokon kie estas la hundidoj. Li kaŝiĝis kaj atendis. Post nelonge la hundino revenas kaj prenas unu el siaj idoj. Ĝi revenadis ĝis ĉiuj forportiĝis.

La kamparano aliris Loudun'on kaj rakontis la aferon al mia amiko, kiu decidis, pro la sindonemo de la patrino, ke li ne mortigus eĉ unu idon.

La loko kie la hundino estis naskinta siajn idojn estis je kvar kilometroj (du kaj duono mejloj) de Loudun, vojaĝo je ok kilometroj (5 m.) estis do necesa por ĉiu hundido.

La hundino faris do, en unu nokto, 56 kilometrojn (35 m.).

Tiu besto sciis do ke ĝi havis sep idojn, kaj ĝi lasis nenium el ili.

Ĉu estas eble ne admirati tiun patrinan sindonemon kiam oni vidas virinojn, kiuj mortigas siajn infanojn!

KRISTNASKA PUDINGO.

Jem Ross Archibald.

[Dum miaj Esperantaj vojaĝoj, mi kun granda miro eltrovis, ke oni tute nenion konis pri tiuj mirindaj pudingoj kaj kukajoj, kiuj tiel prave fierigas ĉiujn Britajn korojn. Eĉ la necesega *Buno* mankis, kaj mi devis sendi specimenojn al Franca kolego, por ke ili allogu lin viziti, kiel eble plej baldaŭ, tiun ĉi belan insulon.

Kiam do Legantino afable proponis sendi recepton por la faro de Kristnaskaj Pudingoj, mi kontenteg akceptis la bonvenan proponon, sciante ke ne nur la inaj legantoj, sed ke ĉiuj kontentegustumos, eĉ nur spirite eble, niajn naciajn manĝaĵojn.—*La Redaktoro*].

Fluidaĵo.	Utila Tabelo.	Sekaĵo.
2 Teokuleroj = 1 Pudingokulero = 1 unco (oz.) da Butero.
2 Pudingokuleroj = 1 Supokulero = 1 unco (oz.) da Sekaĵo.
6 Supokuleroj = 1 Teotaseto = 4 uncoj ($\frac{1}{4}$ funto) da Faruno.
2 Teotasetoj = Duonpajnto, aŭ 1 matenmanĝotaso	... = 8 uncoj ($\frac{1}{2}$ lb.) da Faruno.

N.B.—1 pajnto = ĉirkaŭ $\frac{1}{2}$ litro; 1 lb. = 1 funto ($\frac{1}{2}$ kilo); 1 oz. = 1 unco (30 gramoj).

Farigu la pudingon kelkajn semajnojn antaŭ Kristnasko.

Prenu grandan poton kun bolanta akvo, ankaŭ du buteritajn pelvojn, du pecetojn da buterita papero, kaj du pecetojn da kalikoto kaj ŝnureto.

Materialo.—1 lb. Riboj (purigu ilin lavante).
 $\frac{1}{2}$ lb. Miksita Kandita ŝelo (Dis-haketu).
 $1\frac{1}{2}$ lb. da raspita pano.
 $\frac{1}{2}$ lb. da Faruno (sekigu kaj kribru ĝin kun tri teokuleroj da kuir-pudro).
 1 lb. da Bovaĵsebo dishakita.
 $\frac{1}{2}$ lb. da kribrata sukero.
 $\frac{1}{2}$ lb. da Siropo.
 Ankaŭ teokuleroj da miksitaj spicoj, kiel sekve—
 4 da pudrita zingibro.
 1 da pudritaj kariofiloj.
 1 da raspita muskato.
 Malgranda vinglaso da brando.
 1 grandega teotaso da lakto.
 Ses ovoĵ (batu la ovflavojn ĝis malpezaj, kaj la ovblanko ĝis iom rigida ŝaŭmo).

Metodo.—Kunmiksi trae la sekajn materialojn, poste aldonu siropo, brando, ovojn kaj kelkajn salerojn (laŭgusto). Agitu rapide per ligna movilo; tiam per kulerego metu la miksaĵon en la buteritajn pelvojn, kaj atentu, ke ili estu tute plenegaj. Kovru ilin unue per la buteritaj paperoj, kaj pecetoj da kalikoto. Tiam zorge ligu ilin ĉirkaŭ la supro per ŝnureto.

Tuj kiam la akvo bolas en la grandega pot, subakvigu la pelvojn kaj atentu, ke la akvo efektive boladu ses horojn en la unua tago. (La

poto devas ĉiam esti akvoplana). Tiam ellevigu la pelvojn el la akvo. Kiam la pudingo estas manĝota, resubakvigu ĝin (kompreneble ankoraŭ en la pelvo!) en bolantan akvon kaj reboligu ĝin du horojn (J.R.A.).

[Mi nun aldonos kelkajn sciigojn pri la fablesco pri tiu ĉi glora pudingo.

(i.). Neniam manĝu la novfaritan pudingon antaŭ Kristnasko. Alie estos certe la morto-okazos en la familio. Ne estas necese, ke tiu, kiu manĝis mortu, sed eble estu nur parenco, kiu aniĝos de la Plimulto. Sed ĉu ĉiu homo ne estas ĉies parenco?

(ii.). Kiu trovos grajnon inter la miksaĵo ne devas sciigi la trovon, alie la pudingfarinto estos tre malkontenta.

(iii.). Bona pudingo estas simila al bona vino; monato post monato ĝi pliboniĝos. Sed oni devas atenti, ke la musoj ne konstruu en ĝi siajn nestojn. Ili ja ŝatas tian oportunan kuŝejon!

(iv.). Tiu, kies stomako ne estas sufiĉe forta, eble malŝatos la kanditan ŝelon. Sed aliaj tre ĝuas la intereseĝajn sonĝojn, kiuj ofte postvenas tro da tiu ĉi manĝaĵo. Sed oni povos prave demandi: "Ĉu estas eble havi tro da tia pudingo!"

(v.). Tiuj, kiuj pliamas vidon ol bonguston, flamigas la pudingon kiam ĝi estas enportota en la manĝoĉambron. La lumoj estas estingataj, oni surverŝas ĝin iom da brando, kaj ekbruligas ĝin per alumeto. Post tiu ĉi ago, la gusto estas precipe malbona se, kiel ofte okazas, multaj migdaloj estas ŝovitaj en la pudingon haŭton.

(vi.). Je specialaj festoj, precipe kiam multaj junuloj ĉeestas, estas kutime enmeti en la pudingon diversajn arĝentajojn. Ekzemple, tiu kiu trovas monereton estos bonŝanca dum la venonta jaro. Sed se la trovinto malfeliĉe disrompis al si denton.

Ĉe ĝia trovo, oni supozas, ke la bonŝanco duobliĝos. Tiu kiu trovas fingringon aŭ butonon edziĝos neniam, sed, kontraŭe, la trovanto de fingringo edziĝos pli frue ol la aliaj.

(vii.). Ĉiuj Bonaj Britoj metas sur la manĝotan pudington belan beroplenan etan branĉeton de ilekso. Ankaŭ la nacia standardo estas ofte tie fiksata. Estas ja nacia pudingo!

(viii.). Se membro el la familio okaze forestas alilande, estas la kutimo sendi al li unu el la familiaj pudingo. Tiu ĉi kutimo kredeble tre plaĉas Lian Moŝton la Poŝtron, ĉar la deviga poŝtpago estas sufiĉe granda.

(ix.). Mi finas tiujn ĉi sensensaĵojn per saĝa konsilo:—

Manĝu Kristnaskan Pudingon ĉiam kaj ĉie. Kaj, kiam vi havos la okazon, sekvu la ekzemplon de la fama Dickens' a knabo "Oliver Twist," kaj "petu pli" da ĝi!

Mi ja scias, ke tiu ĉi pudinga temo estas multe pli riska ol diversaj Religiaj aŭ Politikaj aferoj. Ĉiuj dommastrinoj estas tre fieraj pli siaj propraj puding-receptoj, kaj, kompreneble, plaĉus al multaj Legantinoj kontraŭbatali la nomitajn proporciojn, se nur ili povus tion fari, sen malkaŝi siajn "specialajn sekretojn."—*La Redaktoro.*]

LA NASKLANDO DE EŬROPAJ LINGVOJ.

Originale verkita de George Henderson.

La artikolo en la Novembra numero de la *Esperanta Gazeto* pri "Kranioj" kondukas miajn pensojn al la temo de la Historio de la Rasoj kaj Lingvoj de Eŭropo.

Estas iom stranga koincido, ke la patrujo de Doktoro Zamenhof estas la nasklando ne nur de la plej nova inter Eŭropaj lingvoj—Esperanto—sed ankaŭ de la plej antikva, originala, praa lingvo el kiu ĉiu hodiaŭa lingvo de Eŭropo (krom la Baska, la Hungara, la Fina kaj la Turka) estas deveninta.

La plej novaj esploroj pri la rilatoj de la diversaj rasoj kaj lingvoj de Eŭropo kondukas al la konkludo, ke la deveno de la antikva fontalingvo (diverse nomita *Ursprache*, "*Arja Hindu-Germana, Hindu-Eŭropa*") estas produktita per la alprenado kaj aliformigado de ia Fina-Ugria dialekto per la ne-Aziaj rasoj de Eŭropo, antaŭ kelkaj jarmiloj.

En la antaŭhistoria periodo, antaŭ la deveno de la estantaj lingvoj de Eŭropo, estis en Eŭropo kvar tute malsimilaj rasoj kaj multaj gradoj de miksaĵo inter tiuj ĉi kvar rasoj.

(a). La granda blonda, long-kapa raso de la nordo, diverse nomita *Norda, Skandinava, Teŭtona, Germana, and Eŭropa*.

(b). La malgranda blonda larĝkapa Fin-Ugria raso de Norda Rusujo.

(c). La malgranda bruna rondkapa raso de centra Eŭropo, etendiĝanta de suda Rusujo, tra la Alpujo ĝis la Pireneaj montoj.

(d). La malgranda bruna long-kapa raso de Hispanujo, suda Italujo, kaj la Mediteranea insuloj.

Tiuj ĉi kvar rasoj, antaŭ ol ili kontaktiĝis kune, parolis tute malsimilajn lingvojn.

Sed la tempo alvenis kiam, pro la miksiĝo de la rasoj, novaj dialektoj deveniĝis, kaj de unu el tiuj ĉi dialektoj naskiĝis la fonta-lingvo de ĉiuj estantaj Eŭropaj lingvoj (krom la Baska, Hungara, Fina kaj Turka).

La regiono el kiu elmigris la Aziaj rasoj Fin-Ugria kaj Centra Eŭropa, estis la nordo kaj la sudo de Eŭropa Rusujo. Kiam tiu ĉi raso, migranta okcidenten renkontis la grandan blondan Nordan rason, tiu ĉi Eŭropa raso forlasis sian propran lingvon, kaj alprenis ian dialekton de antikva Fina aŭ Ugria lingvo, samtempe kreante el ĝi la novan Arjan dialekton laŭ la sama maniero per kiu, hodiaŭ, barbaraj rasoj aliformigas kaj simpligas niajn Eŭropajn lingvojn. Tiu ĉi Arja font-lingvo ekekzistis plej kredeble en antaŭhistoria tempo en la lando antaŭe nomita la Reĝlando Pola. Ĝi disvastiĝis iom post iom al la okcidento al la nordo, al la sudo, kaj al la oriento. La aliaj rasoj de Eŭropo faris tion saman, kion estis farinta la norda raso. Ili alprenis la dialektojn de la nove kreita Eŭrazia lingvo, kaj ankaŭ, kiel la granda blonda raso de Norda Eŭropo, ili samtempe aliformigis ĝin. La raso de Centra Eŭropo estis ne tiel malsimila al la Fina raso, de kiu unu lingvo restas ĝis hodiaŭ—la Baska, kiu ŝajnas esti lingvo Ural-Altaika, aliformigita per kontakto en Francujo kaj Hispanujo, kun la norda Afrika, Mediteranea raso de suda Eŭropo.

Tiuj ĉi kvar grandaj rasoj de antaŭhistoria Eŭropo estas nun ĉie alprenintaj dialektojn devenintajn de la Arja font-lingvo. En nenia lando de Eŭropo ekzistas nun la antaŭa lingvo de la raso nord-Afrika-Mediterranea. Ni povas trovi

iliajn parencajn lingvojn nur en Afriko, la Berbera, la Libja, kaj la antikva Egipta. La lingvo de la norda raso estas tute malaperinta. Kia estis la forlasita lingvo de la granda blonda raso antaŭ la alprenado de la dialektoj de la Lapoj kaj Finoj, estas neeble diri, ĉar nenia formo de tiu ĉi lingvo ekzistas, kaj la rilato de tiu ĉi raso al aliaj rasoj de la homaro estas ankoraŭ mistero.

La aliformigado de la Fina-Ugria dialekto el kiu venis la Arja fontlingvo per la mikso de la rasoj, plej kredinde okazis sur la Polaj ebenlandoj, kaj de tiu ĉi centro estas radiintaj ĉiuj *Hindaj-Eŭropaj* lingvoj. Tiu ĉi rimarkinda antaŭhistoria dialekto iom post iom etendiĝis, kaj estis alprenata kaj ŝanĝata, ĝis iu ne klera en la komparanta lingvoscienco ne povas kredi, ke la Angla, la Hinda, kaj la Rusa lingvoj estas kreskintaj de unu kaj la sama lingvo.

La maniero de la evolucio de la antikva lingvo de Polujo estis el la unu en la multajn, kaj, kvankam la estantaj lingvoj de Eŭropo, Armenujo, Persujo, kaj Hindujo montras klare al la studento de lingvoj signojn de siaj devenoj, la diversiĝado en reciproke nekomprenablajn formojn de parolado estas jam okazinta en la malproksima estinteco, antaŭ ol la antaŭ-historiaj elmigrantoj el Polujo

estis multe antaŭirintaj en sia vojaĝo tra la Norda Germana ebenlando, aŭ en la arbarojn de la Karpataj montoj, aŭ sur la Sud-Rusajn stepojn.

En Polujo oni havis lingvon, por ĉiuj komprenblan, sed elmigrado kaj mikso kun aliaj rasoj baldaŭ aliformigis ĝin en dialektojn kaj lingvojn tiel malsamajn ke tiuj, kiuj parolis ilin, ekrigardis unu la alian kvazaŭ alilandulo, barbaro, malamiko.

Tia estas la sorto de tiu ĉi fama antikva lingvo de Polujo, la fonto de preskaŭ ĉiuj lingvoj de la Atlanta Oceano, ĝis la Golfo de Bengalo. Sed la Historio sin ripetas, kaj Polujo naskigas alian lingvon, lingvon komprenblan por ĉiuj, ESPERANTO, kiu ankaŭ etendiĝis de Oceano ĝis Oceano. Sed ĝia maniero de etendiĝado estas tute kontraŭa al tiu de ĝia antikva praavo. Ĝia sorto estas *redoni al ĉiuj unu komunan lingvon*, tiel longe perditan. Unu lingvo komprenbla por ĉiuj! Ĉiuj grandaj monduroj enhavas siajn Esperantistojn. La lingvo uzata de Esperantisto ja estas komprenbla tra la tuta mondo. Ne grave kia estas la patrujo aŭ la nacieco de la persono alparolita. Antikve, oni vastigis la multajn el la unu. Nun oni reunuigas la multajn en la unu!

LA GRUO KAJ LA SIMPLANIMULO.

Hinda Fablo, tradukita de Guy H. Naylor.

En la Oriento loĝis simplanimulo, kiu iris unu tagon al siaj kampoj, kaj diris: "Mi semis antaŭ unu monaton; se la rikoltoj prokrastiĝus du monatojn pli longe, mi ricevos tri cent buŝelojn da greno. Sed mi estas rapidema, tiel, se mi rikoltas nun, mi kredinde ricevos almenaŭ unu cent buŝelojn."

Gruo, kiu aŭdis liajn vortojn, diris: "Se mi estus vi, mi havus ĉiujn tri cent buŝelojn tiun ĉi tagon mem."

"Kiel?" diris la simplanimulo.

"Nu," respondis la gruo, "vi provizis akvon en la akvujo por nutri la rikoltojn tri monatojn. Unu monato estas pasinta, tial sufiĉe da akvo por du monatoj ankoraŭ restas en la akvujo. Se vi malfermus la pordojn de la akvujo kaj lasus flui la akvon sur la kampojn, vi ricevus ĉiujn rikoltojn tuj."

"Ĉu vi estas certa, ke mi havos ĉiujn rikoltojn tuj?" diris la simplanimulo.

"Ho jes!" diris la gruo, "ne estas la plej malgranda dubo. Mia geografia sciado estas vasta, ĉar mi estas vojaĝinta tra granda parto el la mondo; tial vi povas dependi de mia mondvesta scio kaj sperto."

La simplanimulo tiam lasis flui ĉiun akveron sur la kampojn. La gruo invitis sian parencon, kaj unue ili kune manĝis ĉiujn grandajn fiŝojn postlasitajn en la akvujo, kaj poste, flirtigante super la kampoj, ili kaptis ĉiujn malgrandajn fiŝojn, kiuj estis elirintaj kune kun la akvo. Granda parto el la rikoltoj estis forbalaita; tio, kio restis, estis baldaŭ enfosita en la ŝlimo.

La simplanimulo sidis sur la bordo de la lago, kaj ploris, dirante, "La geografio de la gruo min ruinigis!"

"Mia amiko," diris la gruo, "mia geografio estis tiel bona kiel via aritmetiko."

"Estas tute same ĉu vi falas en la defluilon de in bordo, aŭ de tiu ĉi!"

LETERO EL GENEVO.

Edouard Bernard.

Antaŭ kelkaj tagoj okazis en nia urbo la Internacia Filozofia Kongreso. Ĝi daŭris kvin tagojn kaj ricevis grandan sukceson ĉu pro la nombro de la partoprenantoj (ĉirkaŭ 300) ĉu pro la laboroj, kiuj estas prezentitaj. Mia intenco ne estas priskribi detale ĉiujn kunsidojn de la kongreso. Mi volas nur doni al la legantoj de THE ESPERANTIST kelkajn sciigojn pri la punktoj, kiuj povas ilin interesi.

La problemo de la lingvo internacia okupis la lokon, kiun ĝi meritis. En sia parolado ĉe la komenco de la kongreso S^o. J. J. Gourd, efektiva prezidanto, aludis al tiu ĉi grava demando. Li memorigis, ke ĝi jam okupis la atenton de la filozofoj ĉe la unua filozofia kongreso en Parizo dum la universala Ekspozicio de 1900. Tiu unua kongreso estis elektinta S^o. Couturat kiel delegito por ekzameni la demandon kaj raporti al la sekvanta kongreso. S^o. Couturat prezentis sian raporton kaj konkludis la aliĝon de la kongreso al la Delegacio por la elekto de lingvo internacia. Mi plezurege ĉeestis ĉe la disputado pri la raporto de S^o. Couturat. Tiu disputado okazis antaŭ multnombra publiko en la granda ĉambrego de la Universitato, kiun ni nomas tie ĉi "Aula."

Mi volas nur diri kelkajn vortojn pri la ĉarma paroladeto elparolita de S^o. Ernest Naville, honora prezidanto de la kongreso, unu el niaj plej rimarkindaj gloruloj. Neniu Esperantisto nescias ke S^o. Ernest Naville prezentis Esperanton antaŭ kvar jaroj ĉe la Franca Instituto. Tiu respektinda filozofo, kiu havas okdek-ok jarojn, estas fervora partiano de nia kara lingvo. Pro sia granda aĝo li ne povis eklerni Esperanton, sed li komprenas sufiĉe ĝian esencon por esti fervora aprobanto. La granda aŭtoritato, kiun ĝuadas S^o. Naville, estas tre grava kaj tre precioza helpo por nia afero. Mi aldonas ke li estas honora prezidanto de la Svisa Esperanta Societo, kaj ke propaganda broŝuro ĵus estis eldonata sub liaj aŭspicioj.

Mi diris do, ke S^o. Naville faris ĉarman paroladeton ĉe la filozofia kongreso. Li montris la gravecon de la demando de lingvo internacia kiu ĉiutage pligrandiĝas. Post ke li estis parolinta je la historia vidpunkto, S^o. E. Naville esprimis sian admiron por la mirinda verko de nia Majstro

D^o. Zamenhof. Ĉio ĉi estis parolata kun la plej granda konvinko kaj ankaŭ tre sprite.

"Kiam, diris S^o. Naville, oni parolis al mi la unuan fojon pri Esperanto kaj ĝiaj mirindaj ecoj, mi restis iom skeptika, malfidanta pri la entuziasmo de miaj kunparolantoj; ĉar tiuj lastaj al mi diris, ke la fama filologiisto Max Müller estis skribinta, ke Esperanto estas la plej rimarkinda el ĉiuj artaj lingvoj, mi volis certiĝi pri tio, kaj mi turnis min rekte al Max Müller. Max Müller al mi respondis: 'Jes, mi skribis tion.' Kaj S^o. Naville aldonis, ke kiam filologiisto kiel Max Müller estis doninta sian aprobon al Esperanto, neniu havis de nun la rajton ridi." "Jam," diris ankoraŭ S^o. Naville, "junuloj venis peti min, por ke mi akceptu la econ de honora prezidanto de la Svisa Esperanta Societo; mi respondis al ili, ke mi ne povas akcepti tiun titolon, tial, ke mi ne povas labori laŭ aktiva maniero por la disvastigado por Esperanto . . . sed ili insistis; mi tiam serĉis en la Akademia vortaro kia estas la signifo de la vorto 'honora' kaj mi trovis: 'honora'—tiu vorto servas por nomi la personojn kiuj portas honorantan titolon ne plenumante oficojn. Tio estis mia situacio kaj mi akceptis. . . ."

Estas neutile diri al vi ke la aŭdantaro tre interesiĝis je la parolado de nia respekta honora prezidanto, kiu estis ekstreme aplaŭdata.

Mi ne devas forgesi malgrandan detalon. Antaŭ ol paroli S^o. Ernest Naville disdonis, li mem, al ĉiuj ĉeestantaj filozofoj propagandajn broŝurojn nove publikigitajn, kies la aŭtoro estas S^o. Privat, la juna redaktoro de la *Juna Esperantisto*. Oni ne povis vidi, ne estante tuŝata, tiun eminentan maljunulon eltirantan el sia poŝo broŝuron por ĝin doni al ĉiuj, kiuj alproksimiĝis al li.

Post la disputado pri la lingvo internacia, al kiu S^o. Stein, profesoro ĉe la Berna Universitato, favore partoprenis, S^o. Couturat petis la aliĝon de la Kongreso al la "Delegacio." Tiu aliĝo fariĝis unuvoĉe.

Ni, Genevanoj, ni povas ĝoji, ke la kongreso okazis en nia urbo, ĉar ĝi altiris la atenton de la publiko pri la lingvo internacia kaj aparte pri Esperanto. Tiel espereble nia propagando estos faciligata.

"Patro, kio estas reĝo?"

"Reĝo, mia knabo, estas persono kies vorto estas leĝo, kaj kiun ĉiu devas obei."

"Patro, ĉu la patrino estas reĝo?"—(9929).

THE PROGRESS OF ESPERANTO IN GREAT BRITAIN AND ABROAD.

The contents of this section are supplied by the Hon. Sec. of the London Esperanto Club, who invites all Esperantists to send monthly reports of the spread of the International Language in their districts. Communications must reach 14, Norfolk Street, London, W.C., before the 8th of each month.

The British Esperanto Association.

The first Council of the Association took place on Monday, October 24th. The President, Colonel Pollen, C.I.E., took the chair. Twelve of the Council were present, besides the executive officers. It was decided that the Council should use the power given them of appointing Sub-Committees for various purposes, and to co-opt as Councillors several people whose aid would be of value on such Sub-Committees. Messrs. Cowper, Millidge, Motteau, and Rolston, and Miss Schafer were then elected. It was decided to establish The British Esperanto Association in offices at 14, Norfolk Street, Strand, and appoint an Assistant Secretary at the rate of £26 per annum. A Sub-Committee, viz., Mr. Cowper (of Deal), Mr. Maitland, and Mr. Millidge, was appointed to draw up the Rules of Association, and the Rules, when drafted, were to be submitted to the Council for approval.

It was also resolved that Dr. Lloyd, Mr. Rhodes, and Mr. Bullen should be asked to collaborate in formulating, for submission to the Council, a Scheme and Rules for Examinations as to proficiency in Esperanto.

A Publication Sub-Committee was also arranged.

A meeting of the Executive Committee took place on November 7th, when Miss Lawrence, the representative of the London Club, formally handed over its store of books, and goodwill, and its affiliation fees, announcing that this abdication of its prestige was made without asking for any *quid pro quo*, and simply as an act of loyalty to the central body. Miss Lawrence begged that the fact might be entered on the minutes that the London Club had done this; and that it had borne the heavy cost of preparing for the foundation of The British Esperanto Association. This was considered a reasonable request, but it was pointed out that no country Councillor was present to second the motion proposed by Mr. Maitland, of the West London Group. It was therefore seconded by Mr. Gill, of the Acton Group.

The Committee also decided that the election of Fellows of the Association must be left to the consideration of the full Council, and that no immediate action could be taken in the several cases where applicants had forwarded subscriptions accompanied by requests that the senders might be elected Fellows of the B.E.A. It might be pointed out here that, according to the draft Rules, "The

Council are empowered to elect from the *Members* a limited number of Fellows, who have proved themselves to be expert Esperantists, and who are willing to pay 5s."

It was announced with regret that W. Whitebrook, Esq., would be unable, owing to the numerous professional calls on his time, to accept the Hon. Treasurership. The Committee expressed their heartfelt sense of the loss this meant to the Association, and elected Harald Clegg, Esq. (the Hon. Secretary), to fill the position of Hon. Treasurer also. All subscriptions and donations should, therefore, be addressed to Mr. Clegg, at the offices of the Association:—14, Norfolk Street, Strand, London, W.C.

Group News.

The *Acton Group* reports a very successful meeting recently, at which the veteran Esperantist, Miss Warlow, was unanimously elected President. Miss Warlow is the first lady President of any British Group. Those who know her are delighted at this fitting choice. The Hon. Secretary, Mr. E. J. Gant, Ivy Dene, Cumberland Road, Hanwell, will gladly supply information, and intending Members will be heartily welcomed. The classes are held in the South Acton Schoolrooms.

From *Aberdeen* comes the news that the Committee of the Chamber of Commerce have unanimously agreed that if Mr. Christen desires to give another lecture on the subject of Esperanto, the Chamber's support will be given to the meeting. The Committee were glad to know that Mr. Christen "was advocating the popular study of this new commercial language, which had been taken up in many parts of England and Scotland, and was so well known on the Continent." The Group meetings are held in the studio of Mr. Hector, and the Hon. Secretary is Mr. Donaldson S. Rose, M.A., 259, Union Street.

The *Brixton Club* is ever energetic. It is forming a circulating library, and subscribes to five magazines. It holds its meetings on Tuesdays, at 8 p.m. Members are invited to bring friends, and Mr. Eagle, 21, Kellett Road, will be pleased to give information.

Canon Lonsdale has consented to become President of the *Corbridge Group*. The Membership is large for the size of the village, and this is surely owing to the energetic past and present Secretaries, Miss Bauer and Miss Bickell.

At *Battersea*, Mr. A. Lee, 2, Cupar Road, has

organised a regular campaign. The meetings are at the Latchmere Baths on Tuesday, at 7.30.

The *Ilford Group* meets at the house of Mr. Jeffrey, 42, Park Road. One of the Members of this Group learnt Esperanto so quickly that after 14 days he was able to write a clever historical description of an old town.

The classes at *Liverpool University* are held on Wednesday, at 7.30, by Dr. Lloyd, who is preparing the Rules for Examinations.

In *Leeds* the classes are held at the Northern Institute on Saturday evenings, at 8.30 p.m. The visit of Mr. Rhodes in October was much appreciated. Between 70 and 80 people attended the lecture, many afterwards joining the Club. To arrange for such lectures will be in the future one of the important duties of The British Esperanto Association.

The Rev. E. Atkins has placed a room in the Working Men's College at the disposal of the *Leicester Group*. Mr. F. Mugglestone, 61, Bonsall Street, who is the Hon. Secretary, will gladly give information.

Newcastle does not mean to be content with one gathering. The classes at 29, Grainger Street, are held on Wednesdays, at 7.30, and a special elementary class for ladies at 10, Mosley Street, on Wednesday evenings, from 7 until 9 o'clock.

Mr. Korth, of *Swansea*, reports a rather amusing objection to the use of the Free Library for an Esperanto class. A Committee Member objected because "Esperanto is so awfully difficult." What kind of study is favoured in Swansea if the height of difficulty is measured by Esperanto? Inquirers will be gladly answered by Mr. Oswald Korth, 1, Kensington Terrace, Swansea.

Mr. S. E. Hunt, Selsley Road, Woodchester (Glos.), would like to hear from anyone in his neighbourhood interested in Esperanto.

London Classes.

Monday.—Club Café, 5, Bishopsgate Street Within. Tea at 6 o'clock; at 7 the party adjourns to 100, Gracechurch Street, to rooms kindly placed at their disposal by the Remington Typewriter Company.

Monday.—Students' class at 7.30. Conducted by Mr. Motteau, at the rooms of the Ethical Society, 19, Buckingham Street, Strand.

Tuesday, 6 to 8.—71, High Holborn. Room kindly lent by Messrs. Hatchard and Castarede. Those desiring to join should write to the Hon. Secretary, Mr. C. F. Hayes, 48, Swanage Road, Wandsworth.

Tuesday, 8.30.—The Co-operative Brotherhood Trust have a meeting of "Clarionites." Hon. Secretary, Mr. Goode, 37, Newington Green Road.

Wednesday.—German Club, Charlotte Street, Fitzroy Square. For particulars send stamped envelope to Miss A. Schafer, 8, Gloucester Crescent, Regent's Park.

Thursday.—Cusack's Institute, White Street, near Moorgate Street Station. Room kindly lent by the Principals. Beginners, 6.15. Advanced, 7.15.

Friday, 6.30.—Enterprise Club, Petersburg House, Leadenhall Street. For lady clerks and secretaries. This class is the result of a lecture given to Members of the Club by Miss Schafer. The audience was much interested in the discussion as to the utility and facility of Esperanto. Much amusement was caused when the speaker recited a few sentences in Esperanto, the meanings of which were easily guessed by the ladies present.

The veteran artist, Felix Moscheles, desiring to practise speaking, would like to talk with a few Esperantists in his own beautiful home, 80, Elm Park Road, Chelsea. About twilight would be a good time.

The above classes are free, but, as mentioned last month, a series of lessons by a skilled Esperantist can be arranged for by applying to the Secretary of the School of Esperanto, 93, Chancery Lane, W.C.

Newspapers.

The articles and letters commenced the 27th August in *La Chronique* (29, Bessborough Street, London) have continued every week since. The arguments of M. Hamonet, our keen antagonist, may be summed up in the formula we know so well: "An artificial language is so unnatural"; and, "Esperanto, if it should be successful, will displace all the national tongues and Shakespeare, Goethe, Victor Hugo, Tolstoy, become just 'memories'; for boys (and men) are prone to idleness, and Esperanto is so easy that of course they will prefer it to their own tongue." Is this "approval" in disguise? The splendid articles in our favour by MM. Michaux, Bastien, Capé, Lefèvre, and a member of the French Academy seem waste of energy after the account of his previsions given by our adversary, M. Hamonet; for in their wildest dreams these gentlemen never supposed that an Englishman would prefer Esperanto to English.

The *School World* has at last spoken, and to some purpose. In the November number Mr. Mathews, of Rochester, after an exposition of the structure and uses of Esperanto, and a comparison with Volapuk, argues that for a large number of pupils in our schools the study of Latin, French, and German has little practical value. He would substitute Esperanto for the

lower forms, because (1st) more time will be set free for other subjects; (2nd), the pupils will get a good training in the correct meaning of words, and will have such a copious stock of roots that they will be able to overtake students in other modern languages who have not had their advantages. He considers Esperanto more valuable than Latin as a means of training. An interesting article from the pen of Dr. Martyn Westcott, in the November number of *Womanhood* (5, Agar Street, Strand), is the first of a series which the Editress, Mrs. Ada Ballin, intends to carry on in future numbers. There will be a monthly lesson; also short story competitions, prizes, etc., etc.; and it is hoped that a *Womanhood* Club will be formed. I trust Mrs. Ballin will have great success, for, oddly enough, the majority of Esperantists are men; when once their wives, sisters, and daughters take up the matter, "We shall see what we shall see."

Foreign News.

First in importance are the preparations for the Congress in Boulogne next year. Dr. Zamenhof, having consented to preside, has also intimated his wish that this should be a Congress in which every Group in the world should be represented, but the Boulogne Group, unaided, could not organise so stupendous an affair; even the comparatively small gathering at Dover last summer cost more than that Group could rightly afford; M. Michaux therefore calls for aid from all quarters. The Société Française p.p. Esperanto has, as usual, been the first to answer. It announces a contribution of 200 francs, and more, if possible. What will Great Britain do? Many have suggested that Dr. Zamenhof should "come out of his shell." Now he means, if possible, to do so. We must see that he has a good welcome. Will Esperantists send suggestions to the Hon. Secretary of The British Esperanto Association as to how much we should contribute?

There is to be a great Esperanto Exhibition in Algiers in March, and Captain Capé, 17, Boulevard, Gambetta, earnestly hopes that literature of all kinds may be lent him. Circulars in Esperanto, articles of commerce with Esperanto labels, books, journals, post cards, propaganda leaflets, etc., etc.

At the Grenoble Congress M. Bolack occupied some hours in describing the invention, the Langue Bleue, to which he has devoted so much time and money, but he at length confessed that he could not hold a conversation in it for even five consecutive minutes.

It is stated in this month's *Esperantiste* that, owing to a fire in his house, Mr. Geoghegan, the first English Esperantist (it is supposed), has lost

the whole of his valuable collection of letters, post cards, and books; this means that he has lost the addresses of all his correspondents as well. Any such who read these lines are asked to send him their news to East Sound, Washington County, U.S.A. Truly every Esperantist will condole with him upon this loss.

On the 19th October an amusing critique appeared in the *Glasgow Evening Times*. Under the heading of "Shreds and Patches" its editor attacked Esperanto in diatribe against Mr. W. T. Stead. This naturally provoked the retort on the 20th that Esperanto was not a new untried experiment which Mr. Stead was trying to boom, and that there was no earthly reason for connecting the man and the language, except that Mr. Stead is enthusiastic and open-minded, and Esperanto as a language is approved of by such. Mr. Wallace, Mr. Buchanan, Mr. Rhodes and others joined in the fray, and on November 2nd an amusing skit headed "Shredoji kaj Patchegaj" appeared, in which the writer started by saying "Mi esperas ke Mi povos uzi la Internacia Lingo Esperanto por tui artikolon," but he found it better to stick to English. Of the propriety of this there could be no question, seeing the writer knew only twelve words of Esperanto. He then goes on to classify the thirty-seven letters he had received, announcing that, evidently, "any craft that appears within extreme range of Esperanto must be a hostile torpedo boat." The correspondence apparently dwindled after this date; but one singular fact with regard to it appears to be that Glasgow people themselves were not sufficiently interested to enlarge the Glasgow group to any conceivable extent, the exact opposite to Aberdeen, Bedford, etc.

The November number of the *Note-Book* (every issue gives Esperanto matter) contains a very interesting report of the General Meeting of the British Esperanto Association, together with the usual interesting lesson, and an account of an amusing game by Mr. Hugon.

The foreign Esperanto journals have been especially interesting of late. Many of them have contained articles on "Holidays in Esperantoland." Most of the gazettes are also improving in appearance, which must also be taken as a good sign of progress and increasing circulation.

Several New Zealand papers have been discussing Esperanto of late. *The Voice*, a widely-read and attractive monthly, led the way, and Otago and Southland papers have followed on, thanks to the energy of Mr. Field.

OKAZETO VENEZIA.

Originale verkita de D. H. Lambert, B.A. (9660).

Pasiginte la Paskon en Romo, mi forveturis Venezion por ĝui tie la trankvilecon nur atingeblan en urbo, kie la piedfrapado de ĉevaloj kaj la rulsonado de radoj neniam igassin senti.

Sed kiel priskribi la Veneziajn glorojn! Kiel per ordinaraj vortoj mi povos, ne tro grandigante, konatigi la eksterordinarajn mirindaĵojn de tiu ĉi vidinda urbo, la idealo de la romanca historio, tronata sur ŝia centinsularo! Kie mi serĉos egalulinon al la Reĝino de la Adriatiko, kun ŝiaj palacoj, ŝiaj gondoloj ŝiaj kanaloj, la "*flumina antiquos praeterlabantia muros*" de Virgilio, kaj kun ŝia unu placo, kiu kompare kvazaŭ malgrandigas ĉiujn aliajn!

Kia vizitanto al Venetio ne tralegis ŝian gloran historion, temon tiel kortuŝantan eble pro ĝiaj rakontoj pri triumfoj kaj malfeliĉaĵoj, la ŝanĝemaj batadoj de la sorto, kiel tiu de mem Grekujo! Kiam, jen sur la randaĵo de malespero kaj forlasonta je ĉiam la scenojn de tiomaj ĉagrenaĵoj, ŝi rekuraĝiĝis kaj enspiris novan vivon el la cindroj de la malĝojeco.

Certe la nomoj de Contarini, Pizano, Zeno kaj Chioggia (Kioĝja) elvokas admireman sentadon tiel fortan, kiel tiu pri Pausanias kaj Miltiades, pri Salamis kaj Marathon.

Kaj, se eĉ en la mondo de la belartoj kaj beleco Venezio preskaŭ ne povas sin antaŭmeti kiel komparindan kun la fieraj sanktejoj kaj la diaj elpensajoj de la Grekaj skulptistoj, ŝia gloro tamen ne malpli ol ŝia dekliniĝo kaj falo, elvekigas, mi opinias, egale profundan intereson.

Protektite de la ostoj de la sanktulo Marko, la respubliko povis prezenti maltimegan frunton al Doriaj minacoj, kaj Barbarosaj tondriroj, senpovaj, malgraŭ la plej terura frenezeco, tremigi la barkon, kiu sciis surrajdi la ondegojn meze de muĝadanta alilanda blovegado.

En la *Hotelo Victoria* mi trovis loĝejon tre komfortan, kaj, post rondtabla-vespermanĝo, mi ekiris por kuniĝi kun la aro da akvofestantoj sur la Granda Kanalo.

Dum la gondolo glitadis senbrue preter la silentaj palacoj—la akvo lumigata jen de la lunradioj, jen de ia pendanta gaslampo,—renkontiĝante kun fantomoj nigrevestitaj kiel ĝi mem, antaŭenirigata de la kvieta gondolisto, tra ĝia vojiro misterega, la ligilo de la sorĉeco ŝajnis al mi plenita.

La trompita imago reflugis al la jarcentoj kiam romanco kaj amsekreteco ekscitis multajn krimojn, kiujn la profundaĵoj de tiuj akvoj povus malkovri!

Alveniinte al la signita ejo mi alproksimiĝis al la diverskolora boatego kun ĝiaj lumdonantaj Ĥinaj lanternoj, balanciĝantaj antaŭe kaj poste, kie sidadis la kantantoj kun siaj belsonaj muzikiloj, kies notoj, per dolĉe modulantaj akordoj, kiuj akompanis la voĉojn, elravis la orelojn de ĉiu aŭdanto, kaj malgrandiĝadis iom post iom tra la laguno. . . .

Tuj kiam mi revenis gastejen, preta kuŝiĝi post la tagaj laboroj, la jena interparolado okazis:

"La sinjoro bonvolos pardoni, ke necesiĝas ŝanĝo de dormoĉambro."

"Sed miaj valizoj kaj la tuta vojaĝilaro jam suprenportiĝis en mian ĉambron."

"Sen malfacileco oni translokos ilin en alian."

"Kion vi proponas provizi al mi? Almenaŭ interne de la hotelo, mi esperas!"

"Certigu vin pri tio, sinjoro. Mi havas ĉambron kiu al vi plaĉos, kaj la pakajoj jam tie sin trovas."

Suprenirinte tien, mi eniris en ĉambregon lumigitan per du grandaj kandelabroj ĉe la pli malproksima fino, meze de mallumo, kiun ili malfacile kontraŭstaris.

La litego, ĉirkaŭate de nigraruĝaj kurtenoj kaj enmetite en angulon prezentis neniel aperon allogi ripozon.

"Sendigu tien ĉi," mi diris al la gastejestro, "noktomanĝeton; mi kutimas preni malpezan manĝaĵon antaŭ ol ripozi."

Atendante la manĝilon, mi zorge ekzamenis la tutan salonon, esplorante la grandnombrajn ŝrankojn kaj kestegojn, kiujn la ĉambro enhavis.

La muroj estis kovrataj de tapetoj, kiuj figuris batalantajn Krucistojn, kies helaj plumoj, standardoj kaj armaĵoj, kie rebrilis la sunradioj, kontrastis kun la pentrindaj postscenoj de monto kaj arbaro.

Kvankam la vetero estis varma, mi decidis ekbruligi fajreton por heligi la malĝojan atmosferon de la salono: kaj altirinte apudon seĝegon, mi eklegis romanon, kiun mi okaze kunportis kun mi.

Post la manĝaĵo mi sentis min dormema, sed ne dezirante pasigi la nokton sidante mi decidis min senvesti por kuŝiĝo.

Sed la silento kredeble malhelpis min maldormi, kaj kontraŭvole mi ekdormetis.

Teruraj sonĝaj fantazioj tamen vin vekadis, kaj mi estis leviĝonta pretigi min por la lito, kiam la granda spegulo, kiu pendis kontraŭe, vidigis al mi homan kapon elrigardanta super mia seĝego.

Antaŭ ol mi povis rekonsciiĝi, por tiel diri, post la mirego kaŭzita per tia neatendita aperaĵo, kiu subite neniĝis en aeron, miaj okuloj terure sin fiksadis sur la malantaŭa tapeto proksima de la kapkuseo de la lito.

La tapeto flankentirata malrapide maltegis la vizaĵojn de du viroj, mallaŭte interparolantaj, sed elĵetantaj minacajn rigardojn, dum unu per la maldekstra mano montris al la alia mian terurigitan figuron.

Ili portis vestojn antikvajn, kun longaj glavoj pendantaj de zonoj ĉirkaŭantaj la kokson.

De iliaj senkaskaj kapoj bukloj kovris iliajn ŝultrojn.

Post iom da tempo, kiu al mi ŝajnis centjaro ili faris signojn a'paŝi en la ĉambron por min ataki. . . . Mi provis kriegi . . . faletis . . . kaj svenis.

LA TREZORO EN LA ARBARO.

Fino de la rakonto de H. G. Wells. Tradukita (laŭpermese) de Martyn Westcott.

Evans tremetis. "Ŝajnas preskaŭ malvarme ĉi tie, post la brulego ekstere."

"Mi esperas ke ni rekte iras," diris Hooker.

Post nelonge ili vidis, malproksime antaŭe, interspacon en la malhela mallumeco, kie la blankaj radioj de la varmega sunlumo eniris en la arbaron. Tie ankaŭ estis brile verda subkreskaĵo, kaj koloraj floroj. Tiam ili aŭdis la sonon de la akvofluo.

"Jen la rivereto. Kredeble ni estas nun apud ĝi," diris Hooker.

La kreskajaro estis densa apud la riverbordo. Grandaj kreskaĵoj ankoraŭ sennomaj, kreskis inter la radikoj de la grandaj arboj, kaj prezentis bukadojn de vastaj verdaj folioj al la strio da ĉielo. Multaj floroj, kaj kreskaĵo kun brila foliaro, alkroĉis sin al la nekovrataj trunketoj. Sur la akvo de la larĝa, trankvila lageto, malsupren sur kiu la trezorserĉantoj nun rigardis, flosis grandaj ovalaj foliegoj, kaj kvazaŭvaksaj duberozokolora floro, ne malsimila al akvo-lilio. Pli antaŭen tie, kie la rivereto kurbiĝis for de ili, la akvo subite ŝaŭmis kaj bruiĝis kaskade.

"Nu?" diris Evans.

"Ni iom flankiĝis," diris Hooker. "Tio estis atendota."

Li sin turnis, kaj rigardis en la malhelajn malvarmetajn ombrojn de la silenta arbaro, malantaŭ ili. "Se ni iros iom supren kaj malsupren, laŭlonge la rivereto, ni kredeble atingos ion."

"Vi diris——" komencis Evans.

"Li diris, ke estas ŝtonaro," diris Hooker.

La du homoj rigardis unu la alian dum momento.

"Ni unue esploru iom malsupren," diris Evans.

Ili antaŭeniris malrapide, scivole ĉirkaŭrigardante. Subite Evans haltis. "Kio, je la diablo, estas tio?" li diris.

Hooker sekvis per la okulo lian montrantan fingron. "Io blua," li diris. Ĝi vidiĝis ĵus kiam ili atingis la supron de malgranda altaĵo de la tero. Tiam li ekkoniĝis tion, kio ĝi estis. Li subite

antaŭeniris rapidpaŝe, ĝis ke videbliĝis la korpo apartenanta al senpova mano kaj brako. La mano ankoraŭ rigide tenis la ilon, kiun ĝi estis portinta. La aĵo estis Ĥino, vizaĝo malsupre. La malzorgeco de la kuŝmaniero estis plene klariga.

La du homoj pliproksimiĝis, kaj staris, silente rigardante tiun ĉi senvivan korpon malbonaŭspicie. Ĝi kuŝis en spaco inter la arboj. Apude estis fosilo, laŭ la Ĥina modelo, kaj pli malproksime kuŝis disĵetita-ŝtonaro, proksime de novefosita truo.

"Iu estas alveninta ĉi tie antaŭ ni," diris Hooker, iom tusante en la gorĝo.

Kaj tuj Evans ekblasfemis kaj frenezigiĝis, kaj piedfrapegis la teron.

Hooker blankiĝis, sed diris nenion. Malrapide li antaŭeniris al la kuŝanta korpo. Li vidis, la kolo plidikiĝis kaj estis purpura, kaj la manoj kaj maleoloj estis ŝvelataj.

"Pa!" li diris, kaj subite deturnis sin, kaj iris al la elfosejo. Li ekkriis surprize, kaj kriegis al Evans, kiu malrapide sekvis lin: "Simplulo! Estas tute bone. Jen ĝi ankoraŭ estas." Tiam li denove turnis sin, kaj rigardis la mortintan Ĥinon, kaj poste la truon.

Evans rapidis al la truo. Jam duone elfosita de la malbonŝanca malfeliĉulo apude, kuŝis nombro da malbrilaj flavaj baroj. Li kurbiĝis en la trueto kaj, forbalaiante la teron per la manoj, li rapide eltiris unu el la multpezaj masoj. Tionfarante, malgranda dorno pikis lian manon. Li forprenis la maldikan dorneton per la fingroj, kaj levigis la foundaĵon.

"Nur oro aŭ plombo povus pezi tiele," li diris triumfe.

Hooker ankoraŭ rigardis la mortintan Ĥinon. Li embarasiĝis.

"Li ruze alvenis tien ĉi antaŭ siaj amikoj," li fine diris. "Li venis tien ĉi tute sola, kaj ia venena serpento mortigis lin . . . Mi volus ekkoni kiamaniere li eltrovis la lokon."

Evans staris kun la fandaĵo en la manoj. Sed neniel grava estas la morto de Ĥino. "Ni devos porti tiujn ĉi al la ĉeflando peco post peco, kaj enterigi ilin tie dum mallonga tempo. Kiel ni transportos ĝin al la kanuo?"

Li demetis sian jakon, kaj etendis ĝin surtere, kaj ĵetis du aŭ tri or-fandaĵojn sur ĝin. Iom pli poste, li ekvidis, ke alia dorneto pikas lian haŭton.

"Tiu ĉi estas tiom, kiom ni porti povos," li diris. Tiam subite, kun stranga ekkoloriĝo, "Kion vi rigardadas?"

Hooker sin turnis al li. "Mi ne povas suferi . . . lin," kaj li klinis la kapon al la Ĥino.

"Ĝi tiel similas al. . . ."
"Malsaĝeco!" diris Evans. "Ĉiuj Ĥinoj similas unu alian."

Hooker rigardis sur lia vizaĝo. Ĉiaokaze mi tuj enterigos tion antaŭ ol mi helpos pri tiu ĉi afero."

"Ne estu malsaĝulo, Hooker!" diris Evans. "Lasu resti tiun putriĝantaĵon."

Hooker ŝanceliĝis, kaj tiam liaj okuloj atente ekzamenis la brunan teron ĉirkaŭe. "Ĝi ial timigas min," li diris.

"La afero estas," diris Evans, "kion fari pri tiuj ĉi fandaĵoj. Ĉu ni reenterigos ilin ĉi tie aŭ ĉu ni portos ilin per la kanuo trans la mar-kolon?"

Hooker pripensis. Lia konfuzita rigardado vagis inter la altaj arbrunkoj, kaj supren en la malproksiman verdajaron sunlumigatan. Li tremetis denove, kiam liaj okuloj haltis ĉe la bluestita Ĥino. Li serĉe rigardis en la grizan profundaĵon inter la arboj.

"Kio okazis al vi, Hooker?" diris Evans. "Ĉu vi perdis vian saĝon?"

"Ni forprenu la oron de ĉi tie iel!" diris Evans.

Li manprenis la finojn de la jaka kolumo, kaj Evans tenis la kontraŭajn angulojn, kaj ili levigis la mason. "Kien?" diris Evans. "Al la kanuo."

"Estas strange," diris Evans, kiam ili estis antaŭenirintaj nur kelkajn paŝojn, "sed miaj brakoj ankoraŭ doloras pro la remado." "Malbenu!" li diris. "Sed ili ja doloras. Mi devas halti."

Ili metis la jakon teren. La vizaĝo de Evans estis pala, kaj ŝviteroj elstaris sur lia frunto. "Estas ial senaere en tiu ĉi arbaro."

Poste, kun subita ŝanĝo al neracia kolero: "Kio bona tie ĉi atendi la tutan tagon? Helpu mi diras! Vi nenion faris krom revii, de la tempo kiam ni ekvidis la mortintan Ĥinon."

Hooker fikse rigardadis la vizaĝon de sia kunulo. Li helpis levi la fandaĵ-portantan jakon, kaj ili antaŭeniris eble cent jardojn silente. Evans komencis forte spiri.

"Ĉu vi ne povas paroli?" li diris.

"Kion vi havas?" diris Hooker.

Evans faletis, kaj tiam, kun subita malbeno,

ĵetis la jakon for de li. Dum momento li rigardadis je Hooker, kaj tiam, kun ĝemo, li ekkaptis sian propran gorĝon.

"Ne alproksimiĝu al mi," li diris, kaj li iris sin apogi al arbo. Tiam, per pli forta voĉo, "Mi resaniĝos post minuto."

Post iom, lia tenado al la trunko malfortiĝis, kaj li malrapide glitis malsupren je la arbotrunko, ĝis li fariĝis senpova amaso ĉe ĝia radiko. Liaj manoj konvulsie kunpremiĝis. Lia vizaĝo tordiĝis pro doloro. Hooker alproksimiĝis je li.

"Ne tuŝu min! Ne tuŝu min!" diris Evans, per sufokanta voĉo. "Metu la oron ree sur la jakon."

"Ĉu mi ne povos fari ion por vi?" diris Hooker.

"Metu la oron ree sur la jakon."

Dum Hooker levis la fandaĵojn, li sentis piketon, sur la fingrega radiko. Li rigardis sian manon kaj ekvidis maldikan dornon, eble du kolorojn da longeco.

Evans elpuŝis senvortan krion, kaj turniĝis.

La makzelo de Hooker falis. Li rigardis la dornon dum momento per plivastiĝintaj okuloj. Tiam li rigardis Evans, kiu nun kunkurbiĝis sur la tero, la dorso fleksiĝante kaj rektiĝante konvulsie.

Tiam li rigardis tra la kolonoj de arboj kaj la interpleksaĵo de ŝnuraj tronketoj, al la loko kie, ĉe la malhela griza ombro, la bluestita korpo de la Ĥino malklare ankoraŭ vidiĝis. Li pripensis pri la malgrandajn streketojn sur la karta kojno, kaj tuj li komprenis.

"Dio min helpu!" li diris. Ĉar la dorsoj estis similaj al tiuj, kiujn la Djakoj trempas en venenon kaj uzas en siaj bloviloj. Li nun komprenis kion signifis la certegeco de Ĉang Haj pri la senriskeco de lia trezoro. Li nun ja komprenis tiun grimacon.

"Evans," li ekkriis.

Sed Evans nun estis silenta kaj senmova, krom pri terura spasma moveto de siaj membroj.

Profundega silentado regis en arbaro.

Tiam Hooker komencis furioze suĉadi je la malgranda rozkolora makulo ĉe la radiko de sia fingrego—suĉanta por kara vivo mem. Post nelonge li eksentis strangan doloron ĉe la brakoj kaj ŝultroj, kaj la fingroj malfacile kurbiĝis. Tiam li komprenis, ke la suĉado neniel utilos.

Subite li ĉesis, kaj, sidante apud la fandaĵaro, kaj apogante la mentonon sur la manoj, li fikse rigardadis la tordiĝintan sed ankoraŭ movantan korpon de sia kunulo. La grimaco de Ĉang Haj denove envenis en lian memoron. La malakra doloro etendiĝis al lia gorĝo kaj malrapide plifortiĝadis. En la malproksimaĵo super li, venteto movigis la verdajn, kaj la blankajn florfolietoj de ia nekonata kreskaĵo malsupren flirtadis tra la mallumeco.

K N A B E T O .

Originale verkita de Edward Metcalfe,
M.A. (Oxon).

La vivo estis ĝoja rev'
Ĉar estas mi edzeto,
Sed min alvenis dolĉa dev'
Fariĝis mi patreto.
Ĉar vivas knabo en la kor'
Mi estas kortegano ;
Kaj riverencas kun ador'
Al Sinjor' la Infano.
De tron' lulila regas li
La tiranega eto ;
Kaj kuras pro infana kri'
Patrino kaj Patreto ;
Li ion vidas, ploras ; ĝi
Fariĝas lia havo ;
Al Sinjor' la Infano mi
Nun estas lia sklavo.
"Ni rigardegu !" En okul'
Vidiĝas vidindaĵoj
"Ni duobliĝas !" — "Nesaĝul'
Jen veraĵ infanaĵoj !"
Jen veraĵ infanaĵoj ! — Ho !
Valoras pli ol oro
La font' de tiu infanaĵ'
La ĝoj' de mia koro.

AL FUMAMANTOJ.

(*Laŭ Irlanda ario "Nova Kreina"*).

Ben Elmy.

Se doloras nia kor',
Se ĉagrenas sin la cerbo,
Jen konsol' en tia hor' —
Nikotina ĉarma herbo !
Ĉiopova la rimed',
Freŝa pli ol monta pino,
Pli odora ol resed'
Estas rava Nikotino !
Venu, fumo de nektar' !
Elspiraĵo de feino,
Vera ĝojo de l' homar'
La fidela Nikotino !
Ĉar, per kara nia pip',
Per cigar' aŭ cigaredo,
Sur la tero, sur la ŝip',
Neniĝas ĉia tedo ;
Kaj en kiu ajn sezon',
Glaciiga aŭ varmega,
Ni paciĝas laŭ bezon'
Per la Nikotino flega.
Do, en vintro aŭ somer',
Ĉiam, ĉie, kaj sen fino,
Je mateno, je vesper',
Adoriĝas Nikotino !

MUŜOFIŜOBIRDORATOKATOHUNDO.

Originalaĵo de Clarence Bicknell.

Mi foje havis muŝon ;
Tre bona kaj tre saĝa
Ĝi estis, kvankam juna,
Nur unutagoaĝa.

Okazis ke en akvon
Ĝi falis, je l' flugado,
Kaj mia ora fiŝo
Ĝin kaptis por manĝado.

Kaj tiam la naturo
De mia fiŝ' ŝanĝiĝis ;
La muŝon englutinte,
Ĝi muŝofiŝo iĝis.

Post tio mia birdo,
Belega sed manĝema,
La muŝofiŝon manĝis
Sen penso kompatema.

Kaj mia kara birdo
Post tia buŝotuŝo,
Ne estis simpla birdo,
Sed birdofiŝomuŝo.

La birdofiŝomuŝo
Flugilojn siajn batis,
Kaj tiam mia rato
Ekvidis, kaj malsatis.

La gusto de l' flugiloj
Tre plaĉis al palato ;
Kaj mia rato iĝis
Muŝiŝobirdorato.

Ho ve ! ekzempl' malbona !
La kato, al oranĝo
Simile, tiam pensis
Pri gusta vespermanĝo.

La raton tuj li kaptis,
Kaj mi, de tiu dato,
Deviĝis lin eknomi
Muŝiŝobirdratokato.

Sed baldaŭ li mortiĝis,
Ĉar mia hundo brava
Ekdiris, post pripenso,
"La kato estis prava."

Kaj tial, unu tagon,
Li, per dentega vundo,
Mortigis lin, kaj restis
MUŜFIŜBIRDRAKATHUNDO.

ALVOKO DE LA NATURO.

Tradukita de G. C. Law.

Estis kun bedaŭro, ke la nova vikaro, irante al la Dimanĉa kurso trans la kampoj, eltrovis en la Edeno de verdaj herbejoj kaj arboj, ondetanta rivereto kaj blua ĉielo, klaran postsignon de la Serpento. Apud la ponto, kie la rivereto fluadis kviete ĉirkaŭ la radikoj de tri salikoj, li ekvidis knabon, fiŝkaptantan. Urba knabo, laŭ sia eksterajo—pala vizaĝo, brilaj okuloj, kaj la nepriskribebla gajeco je la sido de sia eluzita ĉapo, kiu esprimis la Londonanon, vizitantan en Arkadio.

Ne kolere, sed per voĉo de granda doloro, la nova vikaro parolis al la kulpulo: "Ĉu vi ne konas, ke estas malbone fiŝkapti Dimanĉon posttagmeze?"

La knabo rigardis lin: "Ĉu la tempo por tagmanĝado pasis?" li demandis, kun mieno de laca surprizo.

"Certe jes," respondis la vikaro; tiu ĉi subita pruvo pri la treega priokupado de la samprofesiano frapis kordon en lia koro laŭ neatendita maniero. "Sed ĉu matenon, ĉu posttagmezon, vi konas, ke estas malbone fiŝkapti Dimanĉe."

La knabo senĝoje rigardis sian senmovan floson—teruraĵon pentritan je strangaj ruĝaj kaj verdaj strekoj.

Io de la knaba sintenado alvokis la vikaran koron. "Neniam sukceson?" li demandis kviete.

"Ne," diris la knabo.

"Nu, aŭskultu! Vi venos nun kun mi al la lernejo, kaj vi kaj mi atencos morgaŭ nian sorton kune, se vi havos tempon."

La knabo skuis la kapon, decide.

"Ne," li diris, "mi vidis fiŝegon; mi vidis ĝin trifoje dum mi restas tie ĉi; kaj mi ne foriros ĝis kiam mi estos kaptinta ĝin. Ĝi frapis main floson per la nazo nur por kolerigi min. Estas malbona speco da vermoj ĉirkaŭ tie ĉi; rigardu la vermon, kiun mi uzas nuntempe; kian objekton prezenti al tia fiŝo!"

"Nu," diris la vikaro, "vi devis meti ĝin pli bone sur la hokon. Rigardu, mi montros vin—almenaŭ morgaŭ—se vi volas."

Tiun ĉi momenton, aperis el la klara profundaĵo de la rivereto io, kun grandaj okuloj kaj larĝa korpo, videbla pro ĝia nigreco kaj ruĝaj naĝiloj, kiu rigardis ilin, naĝis ĉirkaŭ la flosa, kaj per skueto de vosto, malaperis en sian akvan hejmon.

"Tie ĝi estas!" diris kune la Londonano kaj la vikaro, kaj senkonscie tiu ĉi ekprenis la fiŝkaptilon.

"Ne tuŝu," diris la knabo, eksciteme, "mi kaptos ĝin!"

"Nu, serĉu vermon, belan vermon. Ĝi ne englutos vian."

Ili elserĉis la torfon, kaj la vikaro fosis per sia poŝtranĉilo kaj, eltrovinte pli bonan vermon, komencis aranĝi ĝin sur la hoko. Li okupis pli da tempo je tio ol la knabo volis; sed efektive, li havis nervan rapidecon.

"Ho, rapidu!" ekkriis la knabo kun senpacienca agonio, "la fiŝo ne atencos la tutan tagon!"

"Jen estas!" diris la alia, "mi kredas, ke li estas en kaveto inter la radikoj de tiuj ĉi arboj. Nun, mi—ne vi lasos fali kviete la fadenon en la akvon, kaj ni kuŝigos malproksime de la bordo. Kuŝigu simile al mi!"

Kaj, konformigante agadojn al vortoj, ili kuŝigis kune sur la herbo, kaj la knabo faletigis la tordantan vermon inter la radikojn.

Dek minutoj pasis. Unufoje la knabo volis eltiri la vermon por rigardi ĝin, sed la vikara mano detenis lin. Tiam, kun kvietaj decidemo, la flosa faris unu rektan sensanceliĝan salton malsupren.

"Kaptinta ĝin!" diris la knabo.

"Kaptinta ĝin!" diris la vikaro.

La bobineto rapide turniĝis dum la fiŝego naĝis trans la rivereton.

"Ho, mi ne povas haltigi ĝin," ekkriis la knabo.

"Donu al mi la fiŝkaptilon," respondis la vikaro, "aŭ ĝi fornaĝos."

"Ne, mi volas eltiri ĝin!"

"Donu la ilon al mi, malsaĝuleto; se vi ne donos ĝin al mi, mi frapos vian kapon!"

SinJORINO Blenkinsop, revenante el la Dimanĉa kurso, kie la vikara foresto estis estinta temo de babilado, ekvidas lin kaj la knabon. Alproksimiĝante neatendite, ŝi rigardas la procedojn. Post kelkaj minutoj, la vikaro, sur la genuoj, trempinte la brakon kaj manikon senzorge en la akvon, eltiris la kaptiton teren, kaj, levigante, li vidas ŝin.

Ĉu li ruĝigis? Ĉu li ektemis? Ĉu li montris ian signon de pento, je la malboneco de sia konduto?

Ne, kontraŭe, estis nuanco de ekscitita triumfo en lia voĉo dum li ekkriis, elmontrante la viglan fiŝon:—

"Nu, SinJORINO Blenkinsop, ĉu vi iam vidis pli grandan perkon?"

"Mi vetas mian vivon—neniam!" diris la Londonano.

ENHAVARO DE "THE ESPERANTIST." VOLUMO I. NUMEROJ 1-14.

- ANANDO. Voĉo el la Himalaja, 193.
 ARCHIBALD, JEM ROSS. Kristnaska Pudingo, 212.
 BAUER, ÉLISE. La tri amikoj;* kaj Legendo,* 23.
 — Cu vi estas preta,* 64.
 — Mateo Falkone,* 70.
 — La Mistera Edziĝo,* 148.
 — Havto, 164.
 BERNARD, E. Letero el Genevo, 215.
 BICKELL, C. S. La Posteno de Robbie,* 111.
 BICKNELL, CLARENCE. Itala Somero, 4, 23.
 — La lasta rozo de somero,* 4.
 — L'Almozulino,* 20.
 — Kazabianko,* 41.
 — Vera Rakonteto, 44.
 — Diverslandaj Proverboj,* 43, 64, 68.
 — Itala Fablascienco, 68.
 — La Nova Jaro,† 54.
 — Militaj Rekrutoj en Italujo, 85.
 — Itala nacia Kanto. *Addio*,* 85.
 — *Progressive Limerick*, 104.
 — *Reveno al la Montaro*, 125.
 — *Nesentimentala Amkanto*, 157.
 — *La Rozo kaj la Lekanteto*, 176.
 — *La Elmigrantoj*, 184.
 — *La Malgrandegulo*, 205.
 — *Muŝfiŝbirdrathundo*, 222.
 BONO, E. PLODE. Lertaj Respondoj,* 84, 111.
 BOUCON, H. Fabelo,* 84.
 BOULET, PAUL. Nokto en Kalabro,* 143.
 BOURLET, CARLO. *Vespero*, 41.
 — Esperanto kaj Pedagogio, 115.
 BUCHANAN, G. DOUGLAS. Atesto pri Kapableco,† 140.
 CATT, ELIZABETH J. La Strabulino, 111.
 ĈERVINSKI, KOLOWRAT. *La plendo de la Luno*, 205.
 CLEPHAN, H. W. Kiel fondi Grupon,† 52.
 CROOK, F. *Esperantist's Hymn*, 64.
 DAVIS, REV. R. A. Unua Leciono, 151.
 — Eterna Kalendaro, 166.
 DESHAYS, RENE. *Vintra Dolĉeco*, 121.
 DOORN, J. VAN. Esperanto en Japonujo, 134.
 ELLEDER, OSIP IVANOVITCH. Oje, 55.
 ELLIS, JOHN. Esperanto por ĉiutaga vivo,† 6.
 — La sono de Voĉo,* 24.
 — La deveno de Esperanto,† 76, 87.
 ELMY, BEN. *Vivo de Maristo*†; 8.
 — *Lekanteto Aŭtuna*,† 22.
 — *Kantetoj Infanaj*,* 37.
 ELMY, BEN. La Slinkso, 43.
 — La lingvo de la floroj, 79, 138.
 — *El la Rubajat*,† 107.
 — Logiko kaj Instinkto, 123.
 — *La Marseillaise*,* 145.
 — *Amikeco*, 192.
 — *Nikotino*, 222.
 EUCHARIS, KASIMIR. El Marcus Aurelius,* 131.
 GAMBIER, M. P. (O.W.). Fabeloj,* 79.
 — Instinkto aŭ Inteligenteco, 106, 126, 211.
 — La Komercisto kaj la Rabistoj, 146.
 HADFIELD, J. Amikeco. Originala Muziko, 192.
 HAYES, C. F. Humora Flanko de Telegrafo,* 10.
 HENDERSON, GEORGE J. Fonto de la Lingvoj, 213.
 HUNTER, THOMAS, M.A. *Zenita Suno*, 135.
 KABE (POLUJO). La Fajfilo de Franklin,* 44.
 KOFMAN, A. La XIX^a Jarcento, 180.
 LAMBERT, D. A., B.A. Grafo Fathom,* 118, 133.
 — Okazeto Venezia, 219.
 LAW, G. C. Peketoj de Eppie,* 119.
 — Irlanda Leono,* 67.
 — Bruselo, 165.
 — Alvoko de la Naturo, 223.
 LAWRENCE, E. A. Niaj Bonegaj Amikoj, 13.
 — La Parlamentejo, 93.
 — Majtago en Anglujo, 112.
 LEDGER, G. Esperanto in Short-hand, 7.
 LEGOFFRE, ERNEST. Anekdotoj, 7.
 — *Dio Savu la Reĝon*,* 8.
 LLOYD, R. J., D. Lit., M.A. La Esperantaj Vokalaj, 167.
 — La Sonoj Esperantaj, 182.
 LONDON ESPERANTO CLUB. Official Reports, 168, 185, 199, 216.
 MATHEWS, PAUL, M.A. Mordanto Mordita, 22.
 — La Naskiĝejo, 123.
 MATHYS, EUGENE (Filo). Patrino kaj Infano, 125.
 MAYER, A. VON. Surprizanta, 196.
 MEHRMANN, MAURICE. La Simio,* 106.
 METCALFE, EDWARD, M.A. Nokto Terura, 38.
 — La Viro Verda, 86.
 — La Sankta Fajro, 120.
 — *Karulineto*, 157.
 — *Dormu*, 205.
 — *Knabeto*, 222.
 MEYRICK, J. H. La Ĉielaj Pordoj, 80.
 MOSCHELES, FELIX. Kion diris Max Muller,† 19.
 MOTTEAU, A. *La Ventego*,* 5, 21, 40, 56, 69, 91, 105, 124, 131.
 — Nacia Esperanta Himno kun Muziko, 16.
 — *L'Anĝelo kaj la Infano*,* 27.
 — Kristnaskaj Problemoj, 41.
 — Fabeloj,* 8, 13, 27, 37, 84, 125, 150.
 — *La Spegulo*, 61.
 — *Tom Bolin*,* 72.
 — *El Shakespeare*,* 83.
 — *Kion diras Birdideto?** 176.
 — *Vekiga Himno de Infano*,* 184.
 NANKIVELL, REV. A. H. *Anakreonaĵo*, 205.
 OFFICER, WILLIAM. *Bonveno*, 10.
 — Fabelo, 27.
 — Februara Promeno, 67.
 — *Karolino Mia*,† 135.
 — *Antaŭen*, 204.
 OXFENFORD, C. Miaj Paper-Amikoj, 206.
 RAMSAY, SIR WILLIAM. Radiumo,† 36.
 REEVE, C. W. T. *Kara Lu*,* 157.
 RHODES, J. Giganto Malespero,* 60.
 ROWE, F. G. *Nia Lando*, kaj Muziko, 208.
 SIMPER, ALFRED. Letero el Hindujo, 110.
 — Bagh, la Tigro, 156.
 — La Lupo-Knabo, 189.
 SOUTHCOMBE, H. W. La Libertempulo, 188.
 STEAD, W. T. Esperanto,† 1.
 WESTCOTT, MARTYN. Strut-Makleroj,* 162.
 — Trezoro en la Arbaro,* 195, 220.
 WOODWARD, J. F. H. Fizika Kulturo,* 179.
 ZAMENHOF, L. L. Fonografa Parolado, 51.
 — Pri Akademio, 58.
 — La Deveno de Esperanto,† 76, 87.
 SENNOMAJ. Songverigisto (8379), 44.
 — Sciencaj Aferoj (8105), 23, 64, 83, 111.
 — Maltaj Proverboj (8108), 84.
 — La Periskopo (Sir T. P.L.),* 117.
 — Kranioj (Dro. A.M.), 203.
 — Hindaj Proverboj (8276), 110, 213.
 — Mia Avino (8384), 117.
 — Kimraj Skizetoj (E.W.), 127, 142, 159, 171, 190, 207, 210.
 — Meditadoj en Westminster Abbey* (Rev. N.B.), 197.
 GRAMMATICAL SYNOPSIS. 14-15.

Por Marborda Babilado!

Furnished Apartments or Week-end Accommodation.

Moderate Terms. Apply A. W. LYNDRIDGE, I.P.S.,
Instructor of Shorthand, Typewriting and Book-keeping.

Author of **Shorthand Test Exercises and Esperanto
Shorthand**. Price 1s. 1d. each, post free.
(Adaptation of Pitman's System).

**Esperanto House, 7, Cheltenham Road,
SOUTHEND-ON-SEA, ESSEX.**

Emulation. A New Game for Facilitating the STUDY OF LANGUAGES.

Patented in the United States and England.
Especially intended for English and American
Parents and their Children.

First series, **FRENCH or GERMAN**, 2s. 6d.
Parents invited to call.

Mr. CANNON'S STUDY, 34, Charlotte Street, Fitzroy Square, W.
(Established 1874.)

Correspondence Lessons in Esperanto

ARE GIVEN BY

Mr. A. MOTTEAU, Certified Teacher of Esperanto,
157, Earlham Grove, Forest Gate,
London, E.
7/6 the Quarter.

LA VENTEGO.

Dramo de Shakespeare.
Tradukita de A. MOTTEAU.

Arta Eldono, verdo leda bindaĵo, ilustraĵoj, sesparta
kanto, portreto, orumita supraĵo, 2/6; 3 frankoj.

Se mendita post Decembro 5, sed se mendita nun,
la **Speciala Abon-kosto** estas nur 2/-; 2 fr. 50;
1 rublo; 2 mark; 50 cents.

From **THE ESPERANTIST**.

Sro. **WALTER H. MEIGH**, Ash Hall, Stoke-
on-Trent, England, deziras korespondi kun fremda
fabrikisto de Litografoj por Porcelano. Deziras aĉeti.

Esperanto Badges.

THE GREEN STAR IS . . .
THE INTERNATIONAL BADGE.

Invented by EMILE GASSE, of Le Havre.
Price 9d., from **THE ESPERANTIST**.

Esperanto Conversation Signals.

12 GREEN SILK EMBROIDERED STARS
will be forwarded post free for 1s 4d.
(Single specimen post free for 2jd.).

These Badges are designed for the purpose of supplying Esperantists with
an effective yet unobtrusive signal. One should be sewn in the corner of
a silk handkerchief, and displayed when the possessor desires to let a
fellow-passenger know his willingness to converse in Esperanto.

Esperanto Correspondence.

Good Quality Cream Wove Note Paper, embossed with Green
Star, 2s. for five quires (120 sheets), post free. (Embossed
envelopes to match, 125 for 2s.)

CHARLES W. T. REEVE, 63, Eppingham Rd., Leo, Kent.

Por Sinjorinoj!

Por konservi la blankecon kaj molecon de la manoj, uzu

LAKTON, (Farita de Esperantisto 8914.)
Kiu taugas dum la somero, kaj
dum la vintro.

Vendita sole de J. SCOTT,

HAIRDRESSER and PERFUMER (Pondita 1859).

10, MOSLEY STREET, NEWCASTLE-ON-TYNE.
Kosto afrankite, 1s. 3d. (1 fr. 75) la botelo.

The Esperantist. VOL. I.

(Except the First
Number).

Post Free, **SIX SHILLINGS.**

Single Copies, 2-13, SIXPENCE each.

The Right Hon. J. Chamberlain's Failure

Mr. Chamberlain's statements are always trenchant
and to the point. He tells us in characteristic
manner that he gave up shorthand for two reasons:
his inability to write quickly, and, above all, to
read his notes when written.

SLOAN DUPLOYEN, the Modern 12-LESSON LEGIBLE
SYSTEM, has done away with these defects.

Our handsome free book tells you all about it.
It's worth a postcard. Send one now.

**HATCHARD & CASTAREDE, Ltd., 71, High Holborn,
London.**

CONCORD:

Journal of the International Arbitration and Peace
Association.

Published on 15th of each Month.

2/6 per annum, from 46, Outer Temple, W.C.

The following are the . . .

Most Read Books in Esperanto.

	s.	d.	
The Fundamenta Krestomatio, the Standard Work, by Dr. Zamenhof	3	4	post free.
Hamlet, Translated by Dr. Zamenhof	2	0	"
Prozaĵoj, a collection of Esperanto Readings	2	6	"
Diversaĵoj, a shorter selection of Prose Readings	1	6	"
Advokato Patelin, a Humorous Comedy in Three Acts	0	10	"
Vojaĝo interne de mia Ĉambro, Translated from <i>de Maistre</i>	0	10	"
Elektitaj Fabeloj de Lafontaine	0	10	"
La Ventego, de Shakespeare, tradukita de A. Motteau. Arta eldono, leda bindaĵo, ilustraĵoj kaj sesparta kanto, Orumita supraĵo	2	6	"
Komercaj Leteroj. Thirty-four letters on commercial subjects, and Vocabulary	0	10	"
Frazlibro de la Turisto. New and enlarged edition	0	7	"
La Tutmonda Jarlibro	2	0	"
Textbooks in French, German, Italian, and numerous other languages			"

The following Monthly Gazettes can also be ordered.

	per annum	s.	d.	
Internacia Scienca Revuo	6	0		"
La Lingvo Internacia, wholly in Esperanto	3	6		"
" " with literary supplement	5	6		"
La Bohemia Esperantisto, in Czech and Esperanto	2	6		"
La Belga Sonorilo, in French, Flemish and Esperanto	3	0		"
La Rondiranto, in Bulgarian and Esperanto	3	0		"
L'Espérantiste, in French and Esperanto	4	0		"
L'Esperantista, in Italian and Esperanto	3	6		"
La Suno Hispana, in Spanish and Esperanto	3	6		"
La Juna Esperantista (bi-monthly)	1	9		"
The Note-Book	2	6		"

Among Instruction Books the following are Recommended.

	s.	d.	
Student's Complete Textbook	1	7½	"
Thirty-six Exercises and Keys	1	3	"
A Short Grammar and Brochure (Nos. 52 and 98 de la Kolekto)	0	7	"
The English-Esperanto Dictionary	2	6	"
The Esperanto-English Dictionary	2	6	"
The Braille Instruction Books in French or English	4	0	"
Translation of the above in French, English, Italian, German, Spanish or Portuguese	0	6	"
La Universala Vortaro, a short polyglot Dictionary by Dr. Zamenhof	0	10	"
The Ekzercaro and its Translation into English	0	10	"
How to Speak Esperanto, a short Textbook	0	1½	"
Commentaire sur la Grammaire d'Esperanto, in French	2	0	"
Esperanta Sintakso, entirely in Esperanto	1	6	"
French-Esperanto Vocabulaire	2	6	"
Esperanto-French Dictionnaire	1	6	"

Propaganda Postcards, Best Quality only, 1s. 3d. for 25. Neat Star-shaped Badges, 9d. each.

The above, and all other Esperanto Literature, can be obtained by writing to the Editor of "The Esperantist."